

GRUPUL DE REFLECȚIE

PRIVIND

DEMOCRATIA REALĂ

Caiete periodice, cu dezbateri, opinii și considerente referitoare la nevoile României

NR. 1

SEPTEMBRIE 2012

**COLECȚIA PERSONALISTĂ
SUB ÎNGRIJIREA LUI CORNELIU LEU**

**GRUPUL DE
REFLECȚIE
PRIVIND
DEMOCRATIA
REALĂ**

**caiet de dezbateri, opinii și considerente
referitoare la nevoile României
Nr. 1 / 2012**

**COLECȚIA PERSONALISTĂ
SUB ÎNGRIJIREA LUI CORNELIU LEU**

Corneliu LEU

ÎN LOC DE ARGUMENT

Lansăm, cu acest prim caiet, dezbaterile grupului de reflecție constituit prin participarea cu texte tematice, opinii și comentarii deocamdată în planul virtual al internetului și, în măsura în care va fi necesar, făcând un al doilea pas spre întruniri în diverse localități.

Întrucât și printr-o modalitate și prin alta, scopul nostru este a strânge idei și soluții punându-le la dispoziția dezbaterii publice pentru a crea cât mai mult interes pentru întărirea preocupărilor privind un real regim democratic în gestionarea problemelor dezvoltării contemporane românești, nu facem nici un fel de diferențiere între ele așteptând, și într-un caz și într-altul, implicarea celor interesați.

Deocamdată, mulțumind tuturor celor care au răspuns apelului privind constituirea unui GRUP DE REFLECȚIE PRIVIND PROBLEMELE DEMOCRAȚIEI ÎN SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ, am selecționat spre publicare păreri exprimate mai amplu, așteptând în continuare articole și opinii de la cei care și-au enunțat doar acordul și, de asemenea, am creionat modul de desfășurare on-line a primelor activități.

Începutul îl vom face prin exprimarea opiniilor în scris pe internet; pentru aceasta, am ales un spațiu pe portalul www.cartesiarte.ro, cu legături de reproducere și difuzare într-o rețea mai largă, rugându-i pe cei care sunt dispuși la asemenea linkuri să ne anunțe. În acest spațiu se va publica periodic o broșura în format PDF care să se poată și citi și răspândi. Fiecare broșură va constitui o fasciculă sau un caiet numerotat, care, în final, se va include în volumul cuprinzând "Analele" anului respectiv.

Vom publica mai întâi păreri disparate, așa cum ne-au parvenit; dar ar fi de dorit o minimală direcționare a dezbaterii, fie prin câteva articole pe care să le punem în discuție, fie prin enunțarea unui set de teme și întrebări, fapt pentru care așteptăm asemenea articole sau sugestii tematice. De asemenea, considerăm că ar fi nevoie de un staff sau, măcar, de câțiva autori care, expunând câte o temă, să devină apoi moderatorii tronsonului pe care ar reprezenta-o aceasta.

Sigur că scopul nostru este să ajungem cu timpul a sublinia în mod cât mai argumentat care sunt armoniile pe care democrația adevărată le poate conferi unei societăți moderne, evidențiind climatul cultural și de respect interuman în care se pot dezvolta acestea; și ne vom îngriji pe parcurs să asigurăm dezbaterii o direcție cât mai constructiv posibilă. Deocamdată, însă, este necesar să o începem; așa că așteptăm opinii despre adevărurile și falsurile democrației, precum și sugestii tematice de dezbateri sau întrebări rezultate din realități imediate. Această primă fasciculă face un inventar al celor primite până în prezent. Inclusiv înjurăturile al căror număr, cum rezultă din reproducerea mesajelor de mai jos, este ca proporție egal sau chiar mai mic decât al celor care au votat „nu” la referendum și al căror limbaj reprezintă intelectul acestui procent de concetățeni. Ceea ce ne dă speranța că ne păstrăm în limitele normalității ca opinie publică națională.

De la a doua broșură, care va oferi cel de al doilea caiet al dezbaterii, sperăm să ajungem la o structurare mai precisă, punând în practică toate sugestiile pe care le vom primi de la participanți în acest răstimp, în legătură cu temele de dezbateri, cu direcționarea ei și completarea sugestiilor bibliografice cu ceea ce este mai nou și mai apropiat de starea noastră politică în textele, articolele și studiile despre problemele democrației contemporane. Atât în teorie cât, mai ales, în practica politicilor guvernamentale din statele de drept care se afirmă în lumea noastră contemporană fie printr-o existență de fond cu adevărat democratic, fie măcar prin declararea formală a apartenenței la asemenea precepte prin care se afirmă aspirațiile contemporane ale

omului normal și înțelept. Pentru că, în înțelesul pragmatic a unei lumi mai bune, a fi normal și înțelept ca persoană umană, înseamnă a nu fi bântuit de vanități și interese pe cât de obscure pe atât de obscurantiste sau, în egală măsură, a învăța să te decontaminezi de ele prin tradiționala poruncă a respectului față de semen.

*

*

*

În finalul suitei de articole pe marginea amăgirilor și dezamăgirilor din recente evenimente care au convulsionat democrația românească scoțându-i la iveală gravitatea falsurilor, dar și a falsificării ei sub aspectul mascaradei procedurale lipsită de orice fond social, uman, sau moral, vorbeam despre radicalizarea unei poziții civice a adevăraților intelectuali. Și, pornind chiar de la problemele democrației care devin o durere națională, propuneam înființarea acestui GRUP DE REFLECȚIE privind problemele democrației reale, a democrației de fond cultural național care este absolut necesară redresării societății românești. Aceasta, pentru că societatea, adevărata societate umană modernă, stabilită pe trepte de cunoaștere și afirmare intelectuală, s-a obișnuit și ne-a obișnuit ca, de la intelectuali, pretențiile de înțelegere politică a lucrurilor să fie mai mari.

Intelectualul, adevăratul intelectual, are un cuvânt de spus în această contemporaneitate politică, în redresarea ei și, preponderent, în decontaminarea ei de aspectele subintelectuale cu care se confruntă. Indiferent de orientarea doctrinară, el este cel chemat să asaneze climatul democratic general, să combată populismul care înseamnă și înșelăciune, dar și complacerea în lipsa de nivel intelectual dezvoltată de demagogie, să obțină gaurile negre ale mafiotismului în care se pierd și ultimele bune intenții ale populației, să nu mai permită încă o dată o decădere atât de bruscă, pe o pantă atât de jalnică, așa cum s-au petrecut lucrurile de la 1989 încolo.

Opt milioane și jumătate de români și-au manifestat de curând conștiința civică. Țasta nu e fapt mărunț. Jumătate din țările Europei își evaluează nu la mai mult de atât întreaga populație. Și sunt state care reprezintă, totuși, democrații mai bine stabilizate, mai demne în abordarea fondului democratic al vieții contemporane, mai puțin minate de golănia împotriva căreia, iată, ne-am manifestat votul. Intelectualii nu pot sta deoparte față de un asemenea semn de redresare a conștiinței electorale românești. Ei trebuie să-și dea seama că, făcând parte din acest electorat, sunt primii de la care se așteaptă o definiție răspicată a preceptelor democratice, o explicare a acestora întru impunerea mai multor criterii de discernământ politic la populație, pentru prevenirea și apărarea ei de practicile demagogice prin care i se fură votul.

E rușinos, e chiar jalnic pentru intelectualul adevărat să se ajungă a i se spune că este „*intelectualul cutărui, sau cutărui politician*”. Intelectualul care nu ascunde în el o înclinație de vechil, sau de ciocoi, nu are dreptul să fie omul cuiva, tocmai pentru că, intelectualicește, el provine din vocația de a se manifesta în cadrul înțelegerii unor doctrine și a alegerii raționale a uneia dintre ele căreia consideră că i se poate dedica preferențial. Alegere făcută dintre mai multe posibilități de opțiune doctrinară oferite de regimul pluralist; alegere pe care are și obligația să o explice semenilor față de care își asumă rolul de model.

Modelul intelectual de existență este singura soluție pentru a face față obsesiilor comerciale ale mondenului cu care consumerismul contemporan distrage atenția de la problemele reale ale societății și, implicit, ale democrației. Din pricina aceasta, o asemenea manifestare a nevoii populare de democrație reală, precum cea manifestată la referendum, reclamă din partea oricărui intelectual, indiferent de afinitățile personale pe care și le găsește cu o figură politică sau alta, mai multă meditație asupra mult doritei și des neglijatei democrații, pe care acum, în acest moment, putem să o susținem sau să o pierdem, pierzându-ne și noi în pseudodezbateri pe formalități.

Pentru că provocarea manipulatorie și de rea intenție spre asemenea pseudodezbateri care lasă doar impresia de democrație subminându-i, de fapt, temeiurile naționale, e folositoare relei credințe politice a mafiotismului național sau internațional. Dar, din păcate, au marșat la ea, considerând că-și pot pune astfel în în valoare speculațiile, destui oameni cu pretenții intelectuale.

Au acceptat-o cu naivă ignoranță mulți confrăți din presă care s-au pretat la filibusterismul formalismelor lansate ca diversiune, lipsit fiind de altă menire decât să ducă electoratul cu vorba. Să-i lase impresia că situația tot mai gravă pentru el se discută; când, de fapt ea se escamota îngropându-se definitiv sub gigamiliardele de vorbe inutile, despre proceduri inutile sau, uneori, chiar inexistente, inventate ad-hoc. Adică proceduri lipsite de procedură care ne-au ocupat două luni viața într-o discuție despre neant, cu unicul scop de a ne arunca în neantul din care să nu mai apucăm nici a trăi în democrație, nici măcar a ști cu adevărat ce este aceasta. Pentru că, din experiența ultimelor luni, putem trage doar concluzia despre *CE NU ESTE DEMOCRAȚIA*. Adică ceea ce trebuie combătut ca act formal și demagogic, spre a putea ajunge la o democrație reală.

Într-un asemenea context deloc favorabil, exprimându-și doar prin nevoia de contradicție imperativul, propuneam înființarea unui grup de reflecție pe o asemenea temă și începerea unor dezbateri publice din care să aibă de câștigat toate doctrinele politice adevărate, în pofida mafiotismului adoctrinar, al cărui spirit dizolvant și manipulator devine inamicul public numărul unu, continuator al bolșevismului care a încercat să dizolve conștiința politică românească.

Un grup de reflecție privind democrația reală și eficientizarea ei prin cultivarea convingerilor civice din societatea noastră contemporană care și-a dat măsura prin ultimul mod în care s-a apropiat de conștiința electorală și a votat manifestându-și-o. A votat convingându-ne că ea nu e pierdută, nici năclăită în supunerea la demagogia manipulatorie, așa cum ne temeam. Asta propuneam, considerând că e un moment prielnic de redresare spirituală și ideatică, în care putem recupera câte ceva din pierderile dramatice de preocupare civică ce s-au repetat constant de la 1989 încoace. Și iată, în loc de argument, răspunsurile pe care le-am primit:

*

*

*

- Inca odata La Multi Ani Don Corneliu. Magistral text, inima de Leu, il voi redirectiona si eu!

Eugen EVU

- Multumesc si la multi ani fara dictatura!

Corneliu GOLDU

- Felicitări maestre și la mulți ani!

Flavius SELLS

- Foarte frumoasa brosură! Ați muncit mult! Ar trebui trimisa si la GUVERN! Public TOT in revistele prietene. Felicitari si sa fie de invatatura! Cu drag,

George ROCA

- Maestre Corneliu Leu, vă felicit pentru modul demn în care trăiți și pentru felul în care slujiți acest popor. Unde sunt restul scriitorilor din România? Acum țara are nevoie de mai multă lumină! Vă îmbrățișez,

G. Vicol -Vatra Dornei

- Ideea unui grup de reflecție privind problemele reale ale democrației în România este, din punctul meu de vedere, salutară. Dacă nu ne lipsește de loc galceava publică, ne lipsește un adevărat spațiu public în care să ne limpezim concepțiile și conceptele spre a fundamenta strategii și atitudini civice. Totul este să vedem cine se asociază unui asemenea grup. În acest context trebuie subliniat că nu numai în România ci în întreaga lume cu reputație democratică democrația este în criză. Una din dimensiunile crizei este tocmai formalismul democratic. Marii moralisti ai democrației (precum cei care ne dau lecții în aceste zile din înaltimea UE sau din genurile "noi drepturi") au ajuns aici datorită acelor preoți care și-au pierdut credința și au uitat sensul gesturilor mecanic repetate la liturghie. Or, democrația nu este o procedură ci un fel de a trăi. Tot astfel cum religia este altceva decât o liturghie. Desigur, ordinea presupune și proceduri. Unii susțin că dacă procedura este corect aplicată rezultatul este la rândul său corect. Se poate accepta și o asemenea teză cu mențiunea că forma utilă include în sine logica fondului. De aceea, câteodată, și forma poate crea fond. Forma nu este expresia arbitrarului ci o manieră de exprimare a fondului, aptă să-i păstreze semnificația și să garanteze coerența. Problema este că noi am uitat rațiunile procedurilor democratice și de aceea aplicarea lor a devenit un scop în sine, scop al cărui atinge ajunge să sacrifice însuși fondul. La asemenea situații asistăm în chiar aceste zile. În concluzie aș fi bucuros să mă alătur unui grup de reflecție precum cel propus de dl Leu.

Adrian SEVERIN

23 august 2012

- Va felicit, cu adevărat, pentru efortul susținut de a mișca câte ceva în haosul asta socio-politic. Mulțumesc pentru invitație. Răspund cu plăcere pe parcurs. Cu bine și spor

Daniela GÎFU

- D-le Leu, Am avut răbdarea să citesc broșura d-tră și-mi pare rău că vă dezamăgesc. Fac parte din cadrul celor zece milioane care și-au permis să spună nu unui scenariu foarte bine regizat, demn de cei mai virtuoși kgb-iști. Am reținut opțiunea dv. politică social-democrată și apreciez sinceritatea mărturisirii. Dar ce fel de social-democrație girați dv.? Una opulentă, care a jefuit tot ce

s-a putu jefui în această țară? Știți de vreun partid social-democrat european care să conțină atât de mulți îmbogățiți ca la noi? Acesta este idealul dv.politic?

Sigur că îmbogățiți postdecembriști există și în PDL,sau în alte partide dar nu sunt apărați de cineva anume. Știați că 80 la sută dintre arestații din timpul guvernării Băsescu provin din rândurile PDL?

Chiar creditați pe cei doi cârlani incapabili de o decizie corectă?

Chiar nu știți că bieții de ei nu sunt decât niște marionete, iar păpușarii stau în umbră și așteaptă să intre în stăpânirea justiției pentru a scăpa de pușcărie?

Cred în cinste și corectitudinea dv. și-mi pare rău că un intelectual ca dv. cu atâtea semne evidente să cadă pradă unei propagande false și deșănțate.

Este Băsescu mai credibil și mai intelectual decât cei doi? Nu este, dar direcția imprimată țării este cea bună în consens cu trendul european și cu valorile promovate de U.E.

Dacă v-am supărat cu ceva îmi cer iertare, dar am înțeles că putem fi sinceri și n-am vrut să încalc acest consemn.

Să trăiți și să aveți parte de bucuriile pe care le așteptați de la viață.

Ionel NECULA
Tecuci

- **Distinse domn Corneliu LEU,** Va rog sa-mi trimiteti in program WORD 2003 in PDF nu pot sa deschid . Astept in program WORD 2003 spre a difuza pe Radio Metafora. Cu respect,

Octavian PAUN din Seattle,WA,U.S.A

. Vă mulțumim, stimate domnule LEU! Am publicat apelul dumneavoastra in www.armoniculturale.ro

GHEORGHE A. STROIA

- Va multumim pentru tot ceea ce intreprindeti pentru asanarea statului roman. Am difuzat pe [blogurile SCMD](#). Cu respect,

Dumitru RINCIOG

- Cu multumiri si mult respect, inasa d.p.m. de vedere ULTIMA sansa pe care o mai are de salvat, de jucat- Romania, scumpa tarisoara noastra este MONARHIA constitutionala, numai bine

Catalin AFRASINEI

- Va multumesc.Sunt dintr-e cei ce nu am votat.Vreau actiuni rapide si legale. Nu acced la "bla bla"!Cu scuzele de rigoare, va doresc succes, fara persoana mea.Accept discutiile scurte, rapide si eficiente.Despre felul cum s-a votat, am cele mai urate amintiri.Va salut.

Constantin DUȘESCU , Montreal

- Va multumesc,

Florentina Dalian

- Stimate domnule Corneliu Leu

Excelenta ideea unui grup de reflexie! In prealabil va solicit o intalnire intre patru ochi in ultima saptamana a lunii august. Cu multe urari de mai bine,

George Liviu Teleoaca

- daca sunteti uslasi sa va dau muie . daca nu astept raspuns...usl si cei 7,5 milioane de analfabeti slugile lui ilici si felix nu inseamna democratia in romania.

Rimbu Maricel

- *Veche jigodie bolșevică! Credeai că m-ai prins cu aberațiile tale în plasa parșivilor puciști. În realitate, sunt istoric și nu din cei ca tine proveniți din mârșavul comunism ci mai dincoace. Nu mă interesează aberațiile tale tâmpite și nici nu vreau să lecitesc iar sfatul meu este să-ți iei cât mai grabnic simbria de la banditul național voiculescu și să o ștergi în pizda mă-ti, pardon, în Coreea de Nord, voiam să spun! Pe lângă tine mă mai fut la cap alde dogaru și pricină, colonei, căroro li sasculat de o lovitură de stat semnând cu nemernicii ponta și antonescu un document care, el asingur, ar trebui să-i bage PE TOȚI în fundul pușcării pentru toată viața. Vezi-ți de treaba ta, mai fute-ți nevasta dacă ai și dacă mai poți și lasă reflecțiile filzofice de factură marxist-leninistă pentru când vei ajunge în fundul iadului. Sictir, porcule!*

Paul ZAHARIUC

- Va trecut prin minte ideea reinstaurarii monarhiei?

Parintele Ion GHERMAN
Roadrunner

- Bună ziua, Domnule Corneliu Leu ! Mă bucur sincer că aveți asemenea gânduri, și energia pentru a le transforma în proiecte viabile. În urmă cu vreo lună, promisem un telefon din partea domnului Dezideriu Dudaș pentru un proiect oarecum similar. Cât despre cartea mea, sînt pe Drumul Domnului de rouă. Caut mereu principii unificatoare, și "Drumurile bătrâne", cum îmi spunea un preot oltean de-o vîrstă cu mine, îmi par că oferă căi de agregare și de sinteză a posteriori pentru istoria noastră.

Cu aceeași considerație,

Titus FILIPAS

- D-LE LEU ma bucura initiativa dvs. si abia astept sa colaborez cu publicatiile dvs.

BALE Alexa Gavril

- Buna dimineata, sint Carol Hârșan, fost la Romania Libera, si va scriu in urma unor similitudini de pareri legate de situatia actuala din tara. Va multumesc pentru e-mail si sint de acord cu necesitatea dezbaterilor. Nu stiu daca brosură dumneavoastră "Despre redescoperirea democratiei...", a fost si tiparita, daca da, doresc un exemplar. Eu si sotia mea, jurnalista Georgiana Arsene, am publicat chiar in aceste zile texturl din attach., volum pe care vi-l putem da. Ramine de vazut cum putem sa ne intilnim... Astept o confirmare a acestui e-mail si vedem cum putem dezvolta ulterior un proiect.

- Cu respect,

Carol HÂRȘAN

- Initiativa este meritorie. Personal nu sunt as in a scrie despre democratie, dar ...As putea sa particip la dezbateri locale, privind democratia dar si dezvoltarea acestora, in orase, dar mai ales in comune (montane). As putea incerca in judetul meu natal Neamt, ori aici in Prahova. Toate cele bune cu sanatate!

Conf. dr. Gheorghe IONASCU

- Din pacate sau din fericire eu sunt cetateanul cu nr 8.459.054... Dati-ne si noua o sansa, rogu-va!

AAG (Adrian Aluigheorghe)

- Iertare, se vorbeste despre "flacara democratiei", in care opozitia este balacarita in fel si chip, a mai ramas un singur ziar de opozitie si un singur post de televiziune. De restul a avut grija "justitia independenta". Da, suntem ca in anul 1946, cand ultimele incercari de a reveni la un regim democratic sunt franate de un aparat bine pus la punct. Despre ce democratie poate fi vorba cand partidul PDL nu admite nici un fel de dezbateri, nu admite concurenta nici in domeniul politic si nici in cel economic. Lichidarea in mare masura a micului comert in Bucuresti este cea mai buna dovada. Am inteles ca au aparut voci ale celor de pe orbita PDL ca democratia este un lucru inutil si daunator in acest moment.

Tiberius PUIU

- Salut si mă alătur inițiativei dumneavoastra .

Corneliu Zeana

- Stimate domnule Corneliu Leu, Am fost placut surprins de propunerea dumneavoastra pentru constituirea unui grup de reflectie.

Nu cunosc unde aveti resedinta la ora actuala. La Montreal ne straduim sa mentinem flacara romanismului autentic, chiar daca suntem la 7300 km. departe de tara. Cu stima,

- Ion Anton Datcu, memorialist

- Stimate Domnule Corneliu Leu

Vă felicit pentru inițiativa Dvs. și vă doresc succes. O apreciez din perspectiva civismului, chiar dacă din perspectiva filosofiei concepțiile mele îmi insuflă pesimism. Cu stimă,

Sergiu ANDON

- Sint unul dintre cei ce nu-l suporta pe Basescu. Opinia mea e foarte clara; anti Basescu. Dar optiunea e mai greu definibila. De ce as opta pentru una dintre "tabere"? Eu chiar folosesc ghilimelele (nu pot intelege afirmatia doamnei Andronescu, ministru al invatamintului despre care aveam o mai buna impresie, privind criteriile speciale ale

demnitarilor pentru obtinerea titlului de doctor!). Nu am mers la vot; ma numar printre cei pusi la stiplusul infamiei, dar, ca sa votez, ar fi trebuit sa am si a treia posibilitate; fiind anti Basescu, nu-mi pot incredinta votul celor pe care nu mi-i doresc la conducerea tarii. As fi mers din nou pe formula, condamnata si de Dumneavoastra, de a accepta raul cel mai mic. Cind in fruntea tarii e unul suspectat de furt, un furt pentru a carui dovada nu e nevoie de avizul nu stiu caror specialisti (Universitatea din Bucuresti a facut comisie de specialisti, dar cuvintul lor nu e ascultat, pentru ca nu e de nasul lor!), ne putem astepta sa dispara hotia?! Doar atat pentru mine e suficient sa-l scot din optiuni. Regret nespuse ca nu pot fi de acord cu condamnarea in bloc a celor care nu si-au facut "datorie de onoare" de cetatean cuminte si vrednic de a-si "depune" votul. Va rog sa nu intelegeti de aici ca ma dezic de statutul meu de roman sau ca-mi urasc tara ori poporul. Apartin acestui popor, cu bune si cu rele, ale mele si ale lui. Nu vorbesc in numele poporului; incerc doar sa inteleg ce se intimpla si sa-mi afirm opiniile de pe pozitia unui anonim. Daca imi scriu numele aici e pentru ca oricum e in adresa de e-mail si din respect pentru persoana Dumneavoastra, in dezacord cu mine in privinta opiniei si a optiunii.

M-as bucura insa sa stiu ca opiniile mele vor fi luate in seama.

Gheorghe MOLDOVEANU

- Felicitari pentru brosură!

Liviu BACANA
(Platforma Pentru Romania)

***ÎNCEPEM DEZBATEREA
PUNÂND ÎN DISCUȚIE
URMĂTOARELE ARTICOLE***

Mihai BERCA

office@agrovetmang.ro

SUFERINȚELE CRONICE ALE DEMOCRAȚIEI ROMÂNEȘTI

Motto: Democrația = formă de organizare și de conducere a unei societăți în care poporul își exercită (direct sau indirect) puterea. Formă de guvernare a statului, bazată pe separarea puterilor și pe votul universal (DEX-Online, RO)

1. Bazele moderne ale conducerii democratice a unui stat au fost puse de Montesquieu încă din 1748 în lucrarea "L'esprit des lois". Modelul în sine permite divizarea puterii în stat în diferite compartimente, „cu puteri și responsabilități separate și independente, cea mai frecventă separare a acestor puteri este cea tripartită”, care se întâlnește la majoritatea națiunilor moderne și anume legislativă, reprezentată de obicei prin Parlament și care ar trebui să reprezinte „puterea poporului”, pentru că poporul este suveran. Separarea puterilor și-a propus realizarea unui echilibru, care să conducă la evitarea statului absolutist. Condiția realizării constituționale a statului modern constă în realitatea că „puterile separate” nu trebuie să ajungă în aceeași mână, pentru că atunci nu mai sunt separate, iar evoluția guvernării tinde spre dictatură, spre absolutism.

Prin separata transmitere a funcțiilor către parlament, guvern, administrație, precum și către judecători independenți, puterea statului este ținută în echilibru prin intermediul unor „*CONTROALE RECIPROCE*” (echilibrul puterilor), în scopul apărării cetățenilor de diferitele și numeroasele abuzuri, ce pot apărea din partea uneia sau alteia dintre puteri.

Repetăm, deci: INDEPENDENȚA PUTERILOR ÎN STAT NU ESTE UNA ABSOLUTĂ, CUM LASĂ SĂ SE ÎNȚELEAGĂ C.S.M.-ul din România, ci una CONTROLATĂ.

Nicio putere nu poate fi „independentă” de poporul care i-a dat naștere pentru a-i reprezenta puterea și interesele. Lipsa controlului între puteri ar putea ușor conduce la apariția unor „centre speciale de putere” în interiorul unei separații cu efecte nocive asupra populației, așa cum s-a întâmplat recent cu ocazia referendumului de demisie al președintelui Băsescu, președinte care a încălcat Constituția, a fost demis de popor și s-a apărât asmuțind puterea judecătorească asupra populației votante. Analizele arată că ceea ce s-a întâmplat în iulie-august 2012 este cel mai mare derapaj de la democrație, întâmplat după 1989 într-o țară membră a U.E. Și aceasta, datorită unui singur om. În egală măsură este o situație unică la nivel mondial.

În realitate, o separare perfectă a puterilor nu se întâmplă în nici o țară democratică a lumii. De regulă, puterile se întrepătrund prin funcțiile lor în scopul optimizării actului de

guvernare și a eficienței lui. De exemplu, dacă executivul solicită justiției grăbirea unor acțiuni cu respectarea legii, nu înseamnă deloc amestec în justiție, ci o acțiune menită să accelereze unele acte de guvernare, precum privatizări, optimizări sectoriale etc. Justiția românească, interpretând defectuos principiul democratic al separării își rezervă dreptul de a fi arogantă și închistată în relațiile cu alte instituții, dar și cu poporul.

Dacă, însă, un personaj își pregătește cu migală asumarea puterii în numele poporului încălcând Articolul 2 din actuala Constituție, el nu o poate face singur, ci cu ajutorul unor structuri de putere precum Serviciile Secrete sau Justiția. În acest caz, întâmplat de asemenea recent în România, a fost inventată „Practica BUTOANELOR”. Aceasta se află în mâinile dlui. Băsescu (propriile sale declarații), fie că este în funcție, fie că este suspendat, așa cum în mâinile lui Vladimir Putin sau ale lui Barack Obama se află valizele pentru declanșarea atacurilor nucleare în cazul în care suveranitatea statelor lor este puternic încălcată.

2. „*Un gol în educația gândirii are ca efect înființarea unei dictaturi sau a unei civilizații militare*” (Swani Shivoranda).

Noi, românii, nu ne aflăm deloc în fruntea popoarelor care gândesc unanim la soarta lor. Peste 60% din români gândesc că „viața noastră se poate desfășura și fără educație și fără gândire, și mai ales fără educația gândirii” (Shivoranda S.). Pe de altă parte, „simțirea democratică” nu este prinsă nici ea în mentalul nostru. Un dictator abil poate specula acest gol.

Viața românilor se concentrează spre „metabolism”. Se pune mare preț pe mâncare și băutură, pe ceea ce mass-media denușește „*DISTRACȚIE*”, spre exces în metabolismul nutriției, cu consecințe grave asupra sănătății mentale și prin corelație asupra sănătății somatice. Alte metabolisme co-ajutătoare, precum al sănătății și educației au putut fi ușor eliminate de personajele politice malefice ale națiunii. GOLUL s-a mărit, permițând penetrarea haosului, a unei entropii distrugătoare.

Poporul, în mare parte, devine obsedat de „*grătarele care sfârâie pe malul râului*”, de vacanțele de lux în țări exotice, de mașinile de 300 CP. Aceste obsesii adună gânduri rele, care produc un adevărat dezastru asupra individului, dar și asupra unei mari colectivități în jurul său.

O primă gândire metabolică, nementală, impulsivă a lui Băsescu a fost aceea de a se urca beat, în miez de noapte, la volanul unei mașini, sub privirile îngăduitoare ale SPP-ului și poliției, dar și sub reflectoarele televiziunilor. Acest gând, transformat într-o acțiune extrem de păgubitoare prin transmiterea către public a „gândului rău” și „acțiunii negative” a făcut ca a doua zi, în sala de curs, să am peste 50% din studenți în stare de ebrietate, dormind în bănci. Acești tineri aveau gândurile înrobite de forța malefică a exemplului Președintelui. „Dacă Președintele o face, de ce să n-o facem și noi?!”. Au fost create atunci enorme cantități de noxe psihice și morale și eliminate în eter, demonstrând o labilitate psiho-afectivă profundă a personajului nostru, o lipsă de educare pozitivă a minții, de educare a gândirii.

A urmat celebra afirmație cinică „*ABSOLVENȚII FACULTĂȚILOR ROMÂNEȘTI SUNT NIȘTE TÂMPIȚI*”. Mentea este laboratorul gândurilor noastre. Mentea sa, metabolic îmbibată în alcool, a emanat prin fermentare o putreziciune a propriei sale

existențe. Asta sunt, așa sunt educat, asta spun, deși România numără puțini absolvenți și deși unii din ei fac carieră remarcabilă în străinătate. Sistemul creat de politica și președintele său, obsedat până la disperare de putere, nu poate să-și imagineze și nici să elaboreze o gândire creatoare, pozitivă pentru modernizarea metabolică a educației. Și nici a sănătății.

3. Este necesară o igienizare mentală și îndepărtarea noxelor psihice foarte dăunătoare.

Justiția nu e deloc o putere independentă. Ar trebui să fie, dar nu e. Este poziționată la celălalt capăt al butoanelor. Indiferent de unde se apasă, important e să fie aceeași mână. Justiția nedreptățește exact pe cine nu trebuie, pe „POPORUL SUVERAN”.

I s-a părut președintelui suspendat că prea mult popor a votat împotriva lui, a apăsător pe buton și procurorii doamnei Kovesi au luat-o razna prin satele țării, ca niște popi fără sultană, în civil, dar neapărat pentru a depista fărădelegile celor care au votat contra. În decizia sa ciudată, C.C.R. susține că referendumul s-a derulat normal. Președintele, care controlează și șantajează tot, zice că nu și aruncă în luptă procurori (o parte), cei șantajabili, cei care nu pot să-și stăpânească furia, cei lipsiți de toleranță și altruism. O boală fizică, dar și mentală va afecta șleahta de procurori comuniști purtători de Biblie, căci Biblia așezată în mâna Satanei provoacă dezastru. M-am uitat la fețele lor, la fața doamnei Kovesi și a lui Băsescu, le-am citit gândurile rele și am depistat o nevoie acută de „șlefuire a minții”, pentru a-și înlătura spaima, frica prezentă pe fețele lor și care emană ca un seismograf gândul rău. Acest gând ar fi necesar să fie evitat. Cel puțin la ei, căci la Băsescu nu cred că mai este posibil.

Mai apasă Băsescu pe un buton și, cu fața lui ridată, bolnav parcă de o boală fizică iremediabilă, îi trimite pe procurori să-l înhațe pe un umil funcționar public, care – nu-i așa?! –, „*eu te-am pus aici, domnule chestor. Nu e bine, domnule chestor*”. Furia îl arde și nu este în stare de o clipă de realism și de iubire pentru promovarea normalității. La C.S.M. s-a mai manifestat un personaj plin de ură împotriva oamenilor nevinovați, dornic de mărire și glorie, pe care nimeni nu l-a cunoscut până în aceste zile triste. Este vorba de un anume Judecător Cristi Danileț, care amenință cu închisoarea pe toți cei care atentează la „*INDEPENDENȚA JUSTIȚIEI*”. Independență față de cine, domnule judecător? Independență față de poporul care o plătește sau față de Băsescu, care o folosește? O cizelare a neuronilor și o excursie în literatura de specialitate este necesară. Multă vorbă, puțină faptă. Inversul este preferabil. Culmea este că acest om se laudă că a citit un vagon de cărți (declarație personală).

C.C.R. este o altă armă letală anti-democratică, care a demonstrat că buna noastră Constituție este cu voluptate maximă călcată în picioare. De ce? „*De frică*” – spune o judecătoare, „*de frică să nu ajungă în pușcărie. Știți dumneavoastră ce înseamnă pușcăria?*” – întreabă retoric distinsa Judecătoare. Frica este distructivă, este ucigătoare. Mai ucigătoare este, însă, nedreptatea, fapta rea împlinită, fie și din frică. Această ciudată frică ar fi necesar să fie corelată cu fermentii cunoașterii, în general, și a adevărului în special. Atunci când va recunoaște putreziciunea care i-a indus gândul rău și când acesta va fi înlocuit cu gânduri bune și frumoase chipul doamnei Judecătoare, la care personal țin foarte mult, va redeveni frumos și destins, inspirând pace și încredere.

Președintele C.C.R. și încă câteva persoane „no name”, care au bâlbâit groaznic minciuna și hotărârea, pline de furie și gânduri rele, sunt deja profund degradate de faptele

rele, trecute și prezente, și pentru ei nu există nicio speranță să redevină oameni buni, frumoși și demni. Sunt deja preluați de grupările anticristice și vor face obiectul unor analize mefistofelice cât vor mai trăi. Noroc că ei nu folosesc Biblia, ci doar frumoasele robe plătite cu bani publici.

Atunci când goana după putere, lăcomia și dorința de îmbogățire, minciuna și ipocrizia, furia și impostura domină gândirea și mentalul omului, în general, și a celor 3 puteri, în special, românul votant și plătitor de taxe, cel corect, frumos la suflet și chip, va fi în permanență victima abuzului. Există încă prea mulți români urâți la suflet și minte, cu gânduri bolnave, care aplică principiul „*când ești între lupi, urli ca lupii*”, doar din dorința de a-și salva bogăția și nepriceperea.

Acestora le spun că e mai corect să mănânci 3.000 Kcal în loc de 10.000 Kcal pe zi, să mergi la serviciu cu bicicleta, să devii optimist, să râzi, să fii vesel și să zâmbești veșnic. Vei deveni un înger care va distruge fețele schimonosite ale tiranilor.

Voi, românii, nu e bine să repetați greșelile guvernanților. Doamna Angela Merkel, domnul Manuel Barroso, doamna Vivian Reding, domnul Philip Gordon și alții ca ei doresc să pună mâna și dâștii pe un ciolan cât mai mare din trupul României. Interesele lor meschine îi fac urâți, bolnavi, abominabili.

Nu vă temeți de ei, vor dispărea curând. Iubiți-vă țara și ajutați prin muncă, bunătate, gândire, educație mentală la propășirea ei. Pentru restul... avem Piața Universității!

Avem și mari trădători de țară și neam, precum procurorul comunist Monica Macovei și căpitanul de vas securist Traian Băsescu. Mai sunt și alții. Aici e bine să se concentreze nefericiții procurori pierduți în ruralul românesc. Trădarea e foarte urâtă și e bine să fie tratată ca TRĂDARE.

Prof. univ. dr. MIHAI BERCA

București, 28 august 2012

Daniela GÎFU

[gifudaniela@yahoo.com]

Reflectez la problemele tinerei noastre democrații și analizez sforăriile acesteia

Răspund și eu apelului privind constituirea unui GRUP DE REFLECȚIE PRIVIND PROBLEMELE DEMOCRAȚIEI ÎN SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ.

De ce o fac? Fiindcă nu doar reflectez la problemele tinerei noastre democrații, ci și analizez sforăriile acesteia. Și nu putem spune că actorii noștri politici nu sunt generoși. Ne furnizează tomuri de date, (pre)lucrate, (pre)gândite, (pre)făcute, toate în interesul societății românești (SAC!).

Și, fiindcă, subiectul politic arzător al ultimelor 2 luni, este cel al suspendării Președintelui Băsescu, mărturisesc că am trecut prin stări diferite: nervozitate – convingere – încredere – mâhnire. Un fel de călire în fața (ne)putințelor politice românești. Să fim serioși, de la val la val, asistăm la aceeași mascaradă. Vreau să spun că e ca la rocada de la tabla de șah. Sau, cum e vorba românească, *vin ai noștri, pleacă-ai noștri*.

Mă simt și puțin caraghioasă că încă mai cred (acum, nu!) în figuri “proaspete”. În 2004, la prezidențiale, Crin Antonescu părea că vine cu ceva nou. O figură ușor zeflemitoare, spontan, sigur pe sine, chiar și în fața atacurilor la persoană, citit (am regăsit asemănări cu discursul lui Brătianu, desigur, păstrând proporțiile, Antonescu are un discurs rațional, bine meșteșugit, adaptat la context, cu apel la afecte în limita normalității discursive). I-am urmărit întreaga prestație, de departe confruntarea de la Cluj cu Traian Băsescu atingând cote impresionante (pretidențialele de atunci devenind și studiul meu de caz în cadrul tezei de doctorat). Și ce-a făcut? A repetat greșeala, minciuna, găselnița – cum vreți că o numim – celor “5 minute” băsesciene. A fost cea mai nereușită ieșire la rampă a lui Antonescu, iar pentru mine ultimul crez într-o dereticare a scenei politice românești. Și cea mai favorabilă, din ultima vreme, a președintelui suspendat. Pardon, că nu mai e! Justiția supremă a decis. Și, a decis, cum era de așteptat după toată târăgănarea asta. Că-s la mare, că-s bolnavi, că le-a murit pisica... timpuri morți pentru noi și fertili pentru negocierilor lor. Adicătelea, să vedem cine și cât de șantajabili sunt ca să știm cum reglăm situația!

Cât îl privește pe tânărul Ponta, nu pot spune că l-am văzut vreodată în stare să salveze ceva. Eventual pe sine de la penibil. Tinerii, care cresc sub oblăduirea seniorilor cu școală rusească, mie nu-mi spun nimic bun. Cu atât mai mult, felul în care a fost plantat în fruntea PSD-ului. Toată zoreala asta cu moțiunea, a doua oară!, a confirmat că *graba strică treaba*.

În acest moment, că ne place sau nu, alternativa e la fel de proastă. Vorba cetățeanului turmentat, *Eu cu cine votez?*

Daniela Gîfu

Tiberius PUIU

[tiberius_puiu@yahoo.com]

DEMOCRAȚIE! ACUM!

De câțiva ani trăim o perioadă ciudată. Multe din cele ce se întâmplă în jurul nostru ni se par deja trăite, cunoscute.

Retrăim în multe privințe anii 1946-1947 de instaurarea a dictaturii comuniste. Parcă președintele și oamenii săi au pus mâna pe scenariul comunist al acelor ani și aleg: „uite, asta ar merge, dar asta parcă nu”.

Comuniștii s-au preocupat, nu numai în România, ci și în toate celelalte țări în care făceau pașii pentru acapararea totală a puterii, de a prelua justiția și ministerul de interne. Totul pentru a asigura o „democratizare” a vieții publice, respectiv în vremurile noastre o „independență” a justiției, care s-a materializat prin aceea că este totalmente pusă în serviciul președintelui. Și dacă în anii 1946-1947 lupta se ducea împotriva „fasciștilor”,

”burghezilor”, acum se duce împotriva „corupției”. Dar această luptă ca și cea precedentă este destinată de a lichida orice urmă de opoziție față de regimul personal al președintelui. Curios, până și președintele Lukașenka se declară de acord să aibă o opoziție „constructivă”, la noi se consideră că trăsătura cea mai evidentă a democrației este lipsa opoziției, lichidarea acesteia. Dacă mai vreți alte părți din scenariul comunist este racolarea de deputați, coruperea unor reprezentanți ai opoziției prin oferirea de posturi în care aceștia devin unelte ale regimului prezidențial. Apoi altă parte din scenariu se referă la subordonarea presei, care s-a manifestat și în anii 1946-1947, practic nu mai există decât un ziar de opoziție, iar toate celelalte au devenit violent prezidențiale (unele se distribuie gratuit – oare ce mogul le finanțează), uitând de orice de reguli de etică. La fel și cu televiziunea, un singur post a mai rămas, dar și acesta trezește mânia proletară a președintelui și oamenilor săi.

Și încă o parte de scenariu, „intelectualii” care îi iau apărarea și îl laudă pe Băsescu, fără a ne spune vreodată de ce, ca și cei din 1946-1947 care îl laudau pe Dej și comunismul.

Vreți să continuăm comparațiile: cancelarul Merkel s-a comportat ca Andrei Ianuarievici Vâșinski, impunând un președinte contrar voinței poporului român, iar ambasadorul american a preluat rolul ambasadorului sovietic Kavtaradze. Pe Ana Pauker, care băga „spaima în burgheji” iar acum în corupți, n-am mai menționat (deși în ochii celei de astăzi s-a păstrat „ura proletară”). Uitați-vă la presa anilor 1946-1947 și veți constata că era orientată împotriva dușmanilor Maniu, Brătianu, Mihalache, așa cum astăzi este îndreptată împotriva lui Patriciu (s-a salvat punând „Adevărul”, în slujba lui Băsescu), Vântu, Voiculescu. Interesant este că de toți aceștia președintele s-a folosit la un moment dat.

La fel ca și în perioada comunistă o mulțime de noțiuni îți pierd înțelesul: democrația înseamnă apărarea lui Băsescu, statul de drept, un fel de „societate socialistă multilateral dezvoltată”, înseamnă dominația nelimitată a lui Băsescu etc. Înainte de 1989 democrația socialistă nu avea nici o legătură cu democrația, umanismul socialist cu umanismul, justiția socialistă cu ideea de justiție etc. Noțiunea cea mai „violată” în peisajul politic de astăzi este cea a dreptei. Ar trebui să spunem că partidul care se pretinde a fi de dreapta a trecut la „dreapta” fără nici o modificare de doctrină. Dar orice om ar trebui să-și pună întrebarea: ce fel de „dreaptă” este aceea, care nu are nici o preocupare pentru dezvoltarea inițiativei private (nu trebuie uitat actul violent și ilegal de închidere de mii de magazine mici în București și alte orașe, încalcând dreptul de proprietate și dreptul cetățeanului de a alege magazinul de la care vrea să cumpere). Ce fel de „dreaptă” este aceea care nu admite concurența (faptele descrise mai sus au avut rolul de a înlătura eventuala concurență făcută supermarketelor – pe care nici astăzi nimeni nu le poate impune nici măcar un palid cod de conduită), nu numai în domeniul comercial, ci și în cel politic, al gândirii în general, privind căile de progres ale României. Comerțul este singurul moment de realitate al vieții economice, dintre micii comercianți urma să se creeze acea clasă de mijloc de care vorbim de atâta timp. Polonia, Ungaria, China, au mers pe această cale și de aceea au rezultate, nu bazine de înot, săli de sport și patinoare construite din banii tuturor de favoriții puterii. Micile întreprinderi sunt permise numai sub forma de căpușe ale unor mari întreprinderi. Atunci este clar că nu pot să-și joace rolul.

Președintele le știe pe toate, chiar mai mult decât Ceaușescu, nu se sfiește să instruiască zi de zi justiția sa „independentă. Dacă România a avut după 1980 un start mai greoi acest lucru se datorește și faptului că nici măcar în probleme economice nu a existat un dialog între specialiști. Ceaușescu știa totul. Ne-am întors la aceeași situație. Chiar când

președintele are o pauză (strategică – i se atrage atenția că răbdarea populației a ajuns la limită), oamenii săi nu-și permit nici o idee, totul se rezumă în a-l lăuda pe președinte și a-l apăra de atacuri.

Democrația nu poate fi despărțită de libertate. Nici măcar liberatea de vot nu a mai rămas – votați voi că noi știm ce să facem cu voturile voastre. Cvorumul și boicotul sunt cea mai mare excrocherie după alegerile din 1946. La orice alegeri sau referendum există un procentaj 20-30% care nu participă la vot din diferite motive, în nici un caz ca atitudine în favoarea uneia din părțile implicate în procesul de votare. La noi, sub îndemnul (ordinea) lui Vâșinski cei care au dormit și nu s-au dus la vot inclusiv cei din străinătate pentru care participarea era de multe ori o mare cheltuială. Referitor la comentariile lui Kavtaradze („Ce vă plângeți, în Siria opoziții sunt împușcați”) ar trebuie să i se aducă aminte că președinții își termină uneori mandatul în mod tragic și nu plânge nimeni după ei.

Așa stând lucrurile este greu de apreciat ce șanse are democrația în România, din moment ce singura libertate este aceea de a vorbi în sine. Pentru că un lucru s-a modernizat totuși, nu mai este nevoie de atâția informatori, regimul prezidențial își face treaba cu interceptările, în care deținem un record mondial.

Cel mai grav lucru este acela că o societate fără dialog nu poate progresa, nici politic, nici economic și nici cultural. Acolo unde nu există idei ci numai dispoziții ale președintelui nu poate fi vorba de vreun progres. România are nevoile de ideile tuturor oamenilor care gândesc, are nevoie de libera confruntare a acestor idei, fără etichetările pe care cei de astăzi le-au preluat ca metodă de la comuniști. Într-o asemenea confruntare de idei nu ar avea loc însă oameni fără cultură ca acea ministă care nu știa ce regim are Norvegia și cine a fost Alexandru Moghioroș, iar dintre suporterii președintelui cred că nimeni nu poate fi recuperat, poate Theodor Paleologu. Ce putem să auzim de la acei care se pretind de „dreapta” ca Ungureanu, Neamțu, Papahagi, Patapievici, Cărtărescu, care doresc o democrație fără nici un fel de opoziție, care aplaudă aservirea fără precedent a justiției față de președinte. Regimul comunist, prin monopolul impus asupra locurilor de muncă, asupra distribuției bunurilor și prin teroare a dominat societatea. Metoda de acum este de a dovedi poporului român că degeaba își manifestă dezacordul. Acei care vorbesc despre democrație n-au spus nici un cuvânt atunci când actualul președinte a avut la alegerile de primar sloganul „votați-mă, restul este treaba mea”. Pentru că în nici un moment nimic nu poate fi numai treaba celui ales. Poporul trebuie să participe. Aceasta ar fi democrație și nu mascarada cu făclii, în timp ce îndemnul la linșajul deocamdată moral al adversarilor.

Este tragic, dar România se află în ultimele momente în care se mai poate salva de dictatura unora fără idei, fără vreo ideologie, decât aceea a propriei dominații, infailibilității și impunității.

Tiberius PUIU

Nota redacției: Dl. Tiberius Puiu a trimis la început trei răspunsuri scurte intrând direct în discuție. Ulterior și-a sistematizat opinia în textul de mai sus, care pornește de la aceleași păreri fără a le mai prelua în întregime. Le cităm mai jos, pentru întregirea contribuției:

„Iertare, se vorbește despre "flacăra democrației", în care opoziția este balacărută în fel și chip, a mai rămas un singur ziar de opoziție și un singur post de televiziune. De restul a avut grija "justiția independentă". Da, suntem ca în anul 1946, când ultimele încercări de a reveni la un regim democratic sunt frânate de un aparat bine pus la punct. Despre ce democrație poate fi vorba când partidul PDL nu admite nici un fel de dezbateri, nu admite concurența nici în domeniul politic și nici în cel economic.

Lichidarea in mare masura a micului comert in Bucuresti este cea mai buna dovada. Am inteles ca au aparut voci ale celor de pe orbita PDL ca democratia este un lucru inutil si daunator in acest moment. Mai este valabila acea vorba ca democratia nu este un mecanism perfect, dar este cel mai bun instrument pentru progresul societatii. Avem nevoie de idei, de dezbateri, nu de aplauze, nu de cineva (vai, Doamne) care sa stie mai multe decat Ceausescu si sa ne intoxice cu aceasta. Nu poate fi intelectual cel care lauda stapanirea la orice pas, este intelectual cel care are o atitudine critica fata de stapanire. Si apoi, ce ideologie are PDL - nu a spus Boc ca intai sa se uneasca cu PLD si apoi vor elabora programul politic? Atitudinea PDL nu are nimic de dreapta, dimpotriva a imprumutat momente din preluarea puterii de catre comunisti in 1946-1947 (subminarea opozitiei, lupta de clasa - acum sunt mogulii, pentru ca permit si sustin o presa inca independenta etc.)”

”Democratia nu poate fi despartita de libertate. Libertatea care are atatea fatete: de a alege (inclusiv magazinul de la care cumperi - libertate violata in Romania si aproape nimeni nu a protestat cand s-au inchis atat de multe mici magazine). Libertatea se bazeaza si pe existenta unei clase de mijloc, a carei aparitie este puternic ingradita in Romania. Este vorba de o clasa de mijloc, care sa fie independenta si sa poate avea propriile pareri. Cand sunt salariat la o firma, mi-e greu sa gandesc independent Apoi este vorba de participare, cuvânt si notiune care lipseste la politicienii nostri. Boicotul in forma care a avut loc a fost o escrocherie, nu forma de participare. Apoi, existenta concurentei, inclusiv in domeniul politic, trebuie sa constituie o grija a politicienilor. De ce nimeni din tara aceasta nu a comentat cand un candidat la primaria Capitalei a avut sloganul 'votati-ma, restul este treaba mea'. Nu, orice politician democratic trebuie sa atraga cetatenii la actiunile sale. In situatia cand forta se impune, având in subordine toate organele si in primul rand justitia, este normal ca minciuna sa devina pentru cetatean o forma de aparare, iar pentru politicieni un obicei, pentru ca sistemul politic nu permite pedepsirea minciunii politicienilor.

Sincer sa fiu, nu cred ca asa cum a pornit discutia, in abstract, va duce la ceva. Eventual la decoratii cu 'Flacara democratiei'.

Este pacat sa discutam despre sexul ingerilor, cand in jurul nostru se petrece ceva care nu are echivalent in istoria Europei, cand vorba lui Panait Istrati, o tiranie mult mai groaznica decat cele cunoscute pana acum, este pe cale sa se consolideze. ”

„ Lozinca statului de drept - o versiune actualizata a societatii socialiste multilateral dezvoltate (SSMD). Ceausescu trebuia inlaturat, desi cei care au venit dupa el nu erau cei mai buni. Pentru ca societatea romaneasca nu a beneficiat de un dialog. Iar acum raul absolut este Basescu si inlaturarea lui este conditia necesara pentru un progres al societatii romanesti. Dintre suporterii lui nu poate fi nimeni recuperat, nici macar Theodor Paleologu. Repet pana la obsesie - ce fel de democratie se propune de Ungureanu, Neamtu, Basescu, fara opozitie, fara presa libera, fara televiziune libera. Iar cei care se grabesc sa critice USL, in situatia in care singura arma de care mai dispune este parlamentul, reprezinta o diversiune pentru a-l ajuta pe Basescu.

Despre ce slujire a interesului national poate fi vorba cand un singur om are toate solutiile si nu admite sa fie contrazis, iar cateii lui latra si cauta sa muste pe oricine care are alta parere decat "Zeus".

Lucrurile trebuie spuse pe nume, democratia nu poate exista sub umbra dictaturii care dicteaza justitiei din Romania. Derapajul spre dictatura, in lehamitea, frica populatiei si slugarnicia si cameleonismul atator intelectuali isi are modelul in anii 1946-1947. Luati in mana ziarele din acea perioada, inlocuiti Maniu cu Voiculescu (desi nu se compara ca personalitati) si gasiti presa basista de astazi. Se vorbeste de dictatura USL, cum se poate, cand toata presa este basista? Sunt publicatii care se distribuie gratuit - de exemplu Curentul - de o violenta care aduce aminte de presa comunista agresiva.”

Adrian SEVERIN

SUGESTII PRIVIND DEZBATERILE PROPUSE

Stimate domnule Leu,

Va raspund cu o oarecare intarziere dar vremurile nu ne permit totdeauna ritmurile dorite. In acest moment as face cateva sugestii si remarci pe marginea propunerilor dvs.

Ca denumire a Grupului as sustine « Grup de reflectie privind democratia reala ». Ideea centrala a intregului demers ar trebui sa fie tocmai aceea a definirii, identificarii democratiei reale. Este implicit faptul ca un asemenea efort ia in considerare nevoile Romaniei, Europei si lumii contemporane in intregul ei. De aceea cred ca nu ar trebui limitata reflectia prin referire exclusiva la unul dintre acesti « beneficiari ».

A vorbi despre « democratia reala » presupune convingerea ca exista si o “democratie ireala”. Or, lucrurile chiar asa stau. In anumite conditii democratia este doar virtuala, in altele doar formala. Cred ca ar fi util ca participantii la reflectie sa fie invitati a se adresa acestor distinctii spre a le lamuri din perspectiva fiecaruia.

Reflectia asupra felurilor democratiei (mai putem vorbi despre democratia electoralista, participativa, liberala etc.) necesita, probabil, si formularea unor opinii asupra a ceea ce este democratia, in general. Eu m-am ocupat de subiect ca raportor al Consiliului Europei si nu mica mi-a fost mirarea cand am constatat ca in lumea « marilor democratii consolidate » nu exista consens in ceea ce priveste definirea democratiei. In plus, de cele mai multe ori cand se incearca evaluarea unui sistem de organizare sociala ca fiind democratic sau nu, se apeleaza la criterii dogmatice, in lipsa unor criterii care sa masoare functionalitatea sau utilitatea sociala a democratiei – prin raportare a metodelor la efecte si a efectelor la nevoi.

In lume se vorbeste, déjà, mult despre criza democratiei. Nu cred ca putem reflecta la « democratia reala » fara ca, in prealabil, sa analizam daca avem de a face intr-adevar cu o criza a democratiei si daca da, in ce consta ea si care sunt efectele ei.

O intrebare care se pune frecvent este aceea daca democratia poate exista / functiona si in afara cadrului national. In ceea ce ma priveste eu cred ca poate dar in masura in care poate exista democratia in afara natiunii, democratia transnationala (in UE) si cea inter-nationala au a fi inventate.

Problema democratiei aduce in discutie relatia acesteia cu statul de drept si drepturile omului. Pot ele exista separat sau numai impreuna ?

Odata clarificate aceste aspecte ar trebui, poate, sa analizam felul si masura in care ele se regasesc in Constitutia Romaniei si in practica socio-politica.

O alta tema importanta ar privi legatura dintre democratia (cu criteriile ei) si cultura, respectiv contextul istoric, al traditiilor, credintelor etc in care democratia se construiește si se practica. (Putem vorbi, oare, si de determinarea geografica a democratiei ?)

Pe acest plan ne-am putea întreba dacă există democrație feudală, de pildă? Am putea analiza ce înseamnă modernitate și democrația aferentă ei? Am mai putea cerceta dacă există o democrație europeană, americană sau asiatică? În măsura în care am admite asemenea distincții am putea accepta, oare, că există și o democrație cu specific românesc? De unde ar proveni și în ce ar consta acest specific?

O întrebare importantă este dacă democrația poate fi exportată? Eu cred că numai dictatura poate fi exportată. (Asta apropo de neoconservatorism și soluțiile pe care vor să ni le impună unii. Există un « talibanism » al democrațiilor occidentale care ridică problema secularizării relațiilor internaționale.)

Dacă tot vorbim de democrație, poate ar fi bine să reflectăm decomplexat și dedogmatizat și asupra sistemelor alternative: oligarhie, dictatura etc. ; precum și asupra măsurii în care democrația are aptitudinea (sau slăbiciunea) de a putea fi folosită (și în prezent este) ca mască pentru acele sisteme. (Cazul României este relevant).

Poate ar fi bine să vorbim și despre democrație și geo-politică. Respectiv de indemnul pe care îl auzim azi în România (dar pe care l-am auzit și în timpurile trecute) de a accepta autoritarismul intern în schimbul bunelor relații externe.

Ca mod de abordare a acestor posibile teme se poate alege punerea lor în discuție pe rând (cam în ordinea în care le-am expus) solicitând ca, toți cei care doresc, să își prezinte punctele de vedere pe marginea lor. Cred că aceasta ar fi metoda ideală în măsura în care participanții la reflecție au disponibilitatea să elaboreze pe marginea unor teme impuse în orice moment.

Alternativ, s-ar putea solicita participanților ca fiecare să reflecteze pe marginea temei / temelor (dintr-o listă dată) în legătură cu care are ceva de spus, urmând ca apoi contribuțiile să fie grupate și publicate într-o anumită ordine.

În plus, s-ar putea permite participanților introducerea în orice moment a unor teme proprii în legătură cu care să prezinte un punct de vedere și să ceară reacția celorlalți membri ai grupului.

Cam acestea ar fi sugestiile mele pentru moment. Sper să vă fie de folos. Numai bine,

Adrian Severin

Nota redacției :

Referitor la termenul *democrație reală* sugerăm ca bibliografie, până o vom traduce noi spre publicare în fasciculele viitoare ale dezbaterii, opera lui Jacques Maritain, cel care a formulat, a argumentat și a pus în circulație imperativul democrației reale pentru funcționarea statului de drept și pentru relațiile Persoanei umane cu Statul.

Referitor la celelalte ample sugestii pentru care îi mulțumim autorului, le-am publicat aici tocmai pentru a le pune în discuție cerând „ reacția celorlalți membri ai grupului”.

Așadar, ca și la celelalte articole de mai sus :

așteptăm comentarea lor cât mai largă și completarea cu alte sugestii prin care să ne conturăm și să ne definim cât mai bine structura, ca for de reflecție și dezbateri libere

Acesta este apelul cu care încheiem primul capitol al primei noastre broșuri, menită să devină prima fasciculă din Analele pe care le proiectăm.

BIBLIOGRAFIE ADIACENTĂ
cu aserțiuni pro și contra argumentărilor noastre,
care pot îmbogăți dezbateră, prin:

***OPINII RECENTE
PRELuate DE PE ALTE
BLOGURI ȘI PUBLICAȚII***

Magdalena ALBU

albumagdalena@gmail.com

ISTORIE PE MUCHIE DE CUȚIT

Referendumul din 29 iulie 2012 a devenit, iată, deja istorie. O istorie în procente contestate și în așteptări populare foarte mari din care niciun politician nu a înțeles, se vede, aproape nimic. Fiecare interpretează în fel și chip, după propria sa putere de judecată, evenimentul anterior desfășurat, comentând cum nu se poate mai primitiv și mai fără de substanță veridică esența subtilă a acestuia. Sociologic vorbind și lipsiți de cea mai mică urmă de accent pățimaș, tabloul României de după actul democratic abia produs arată destul de tulbure și de plin de intruziuni exterioare nepermise, unele dintre ele, din păcate, nu foarte greu de anticipat - și mă refer aici la sosirea în țară a premierului ungar V. Orban, o vizită, de altfel, la locul ei, firească, dacă nu ar fi fost completată profund antidemocratic de îndemnul acestuia adresat populației maghiare de pe teritoriul României de a nu participa în mod direct la vot, ca și cum ungurii din județele transilvane nu ar fi *de facto* cetățeni români cu drepturi depline, direct preocupați de problemele de ordin intern ale țării lor de apartenență (total impropriu a fost, de asemeni, în acest context și discursul actualului președinte al UDMR, K. Hunor) -, încălcat fiind aici extrem de grav de către politicianul din Ungaria vecină principiul firesc al libertății de exprimare propovăduit sus și tare de conglomeratul statal numit azi Uniunea Europeană, din care facem și noi acum parte.

Se știe că, în general, istoria s-a realizat întotdeauna cu diplomație și cu sânge. Am mai scris asta într-un text anterior. Pe 29 iulie 2012 însă, poporul român și-a scris propria istorie de această dată cu voturi. Cele 7,4 milioane de persoane active, care au optat la scrutinul menționat pentru demiterea actualului președinte, au reușit să ofere întregii clase politice pe tot parcursul zilei de ieri cea mai mare lecție de seriozitate de după 1989 încoace, după părerea mea. Venită la vot într-o proporție suficient de mare ca să se atingă un anumit prag-limită impus fără prea multe argumente solide de către decidenții politici ai momentului, populația României, spre deosebire de politicienii săi duplicitari, a ales în mare parte, cu maximă conștiință și luciditate altceva - șansa de a trăi în mod civilizată și demn într-o țară care să nu mai facă slujbă vreodată prin reprezentanții ei aleși la poarta unor familii europene mânăte de interese diverse și-atât, ci să stea cu fruntea sus și să se considere egala tuturor celor care compun astăzi Uniunea Europeană, etalându-și cu mândrie și cu respect deosebit mulțimea de valori universale datorite ei cu prisosință în timp de divinitate. Ceea ce este deosebit de interesant de subliniat însă aici îl constituie faptul că, din evenimentul politic românesc desfășurat la data de 29 iulie a anului 2012, întreaga Uniune Europeană însăși ar trebui să învețe ceva fundamental, non-abstract pentru bunul său mers înainte, ceva ce aceasta promovează la nivel de discurs politicianist în tot locul și sub toate formele sale - democrația. Dar nu una oarecare, ci Democrația cu majusculă. România a atins ieri, pentru prima dată, am putea afirma, în ultimii douăzeci de ani, datorită votanților ei responsabili și fermi în convingerile lor personale, nu un anumit

prag minim aflat sub incidență juridico-politicianistă, nu, ci un nivel superior de exprimare a voinței sale individuale, nemanipulabilă în vreun fel acum, ci manifestată liber, ca o consecință firească a lungului șir de fapte negative trăite de populație de-a lungul anilor din urmă.

Ceea ce trebuie semnalat însă la finalul acestei ample acțiuni politice desfășurate la nivel național, în afară, bineînțeles, de aspectul democratic al evenimentului în sine, este atitudinea cetățenilor români, foarte activi din punct de vedere civic, cu o conștiință și o determinare remarcabile, iată, în luarea unei decizii hotărâte de asemenea tip, excepție de la regulă făcând, evident, doar inșii care au uitat că există pe această lume și în cuprinsul granițelor acestei patrii ca entitate cu discernământ și drept de a alege, participând la conturarea unei forme clare de boicot pedelisto-udemerist către care au fost îndrumați, de altfel, cu sârg și insistență de anumiți exponenți politici atât interni, cât și externi. Din păcate, politicienii tuturor taberelor partinice ale momentului au avut și au în continuare o atitudine de vizibilă afișare a propriilor lor interese personale, eliminând din ecuația puterii efemere, pe care o dețin, poporul însuși. Declarații peste declarații, fără vreo legătură anume cu votanții sosiți de bună voie la urne sau cu dorințele și așteptările acestora. Prin mesajele diseminate în eter la o zi după referendum, s-a întâmplat un lucru detestabil. Sinceră să fiu, nu îmi doream să se repete așa ceva. Astăzi s-a produs din nou, de parcă mai era nevoie a nu știu câta oară, urâțirea în mod voit a chipului unei Români în plină fierbere din toate punctele de vedere, unde criza economică, prin măsurile de austeritate care au fost luate, a făcut pur și simplu ravagii pe foarte multe dintre palierele societare cunoscute, iar etnia maghiară a ajuns să joace, după cum i se cântă, la comanda politică venită de pe buzele unui înalt oficial de dincolo de granița vestică a țării noastre, nu splendidul ciardaș caracteristic, ci vicleanul, vorba lui Arghezi, „*Joc de slugi și joc de stăpâni*” - de-a v-ați ascunselea, un joc simplu, de altfel, pe care „*Îl joci în doi, în trei / Îl joci în câte câți vrei. / Arde-l-ar focul.*”

Pentru prima dată în ultimii douăzeci de ani, repet acest lucru important, poporul român a știut cu adevărat ce vrea, reușind să-și anuleze propria frică și tăcere complice prin exercitarea într-un număr foarte mare a dreptului său de vot, un vot care semnifică multe, semnifică o seamă de cuvinte, un potop de dorințe și de așteptări, care se vor a fi toate împlinite cât mai curând. Faptul că peste 7,4 milioane de români au așezat cu mare năduf ștampila pe buletinul de referendum în vederea demiterii competenței Administrației prezidențiale a României a fost cel mai dur mesaj de după 1989 transmis de popor întregii clase politice românești privită în ansamblul său, nu numai președintelui suspendat în sine, mesaj care a spus, printre altele, atât: „*Stop! Așa nu se mai poate!*”. O auzi cineva, oare, în mod real vocea populară, mă întreb ca simplu cetățean al acestei patrii române, au ba ?!... Numai Dumnezeu poate ști răspunsul la această interogație retorică personală. La fel și propriu-ne viitor ca nație.

MAGDALENA ALBU

30 iulie 2012

VIOREL BAETU
[viorel@baetu.de]

Omul și secolul XXI

Un adevăr universal:

Egali suntem astăzi ca și ieri și ca și mâine, doar în mormânt!

Unde trăim și cum trăim – Partea 1

CEI în vârstă, o duc prost și nu mai înțeleg nimic.

CEI tineri sunt dezorientați, n-au perspective și nu înțeleg de ce?

CEI care vor să ajungă la putere, critică totul, dar nu înțeleg nimic. CEI care sunt la putere se fac că înțeleg, dar în realitate nu înțeleg.

**Dar toată lumea e democrată și toți luptă pentru
DREPTURILE OMULUI!**

Bravo!

1) Cum este în ziua de azi?

Nu mai avem decât vreo două, trei, dictaturi, deci în ziua de azi ar trebui ca oamenii de pe planeta asta democratizată să fie toți fericiți !

De ce oare nu e așa?

Asta poate să ne spună doar bunul Dumnezeu, sau poate dacă reușim să interpretăm corect evenimentele pricepem cât de cât și NOI.

NOI, cei mulți, „turma plătitore de impozite”, care suntem numai oameni, deci avem orgolii și de aceea niciodată nu vom recunoște că suntem manipulați ca niște păpuși trase pe sfoară de alți oameni (pe scurt EI), care arată ca și NOI, mănâncă ca și NOI, umblă ca și NOI, dar nu sunt ca NOI.

NOI muncim, NOI producem, NOI suntem BIP-ul (**Produsul intern brut** (prescurtat **PIB**) este un indicator macroeconomic care reflectă suma valorii de piață a tuturor mărfurilor și serviciilor destinate consumului final, produse în toate ramurile economiei în interiorul unei țări în decurs de un an).

EI au priceput de la început că „bani nu aduc fericirea dar e foarte bine să-i ai” iar dacă tot îi ai, e foarte bine să ajungi la putere, ca să-i poți înmulți, iar dacă tot ai ajuns acolo, e bine să faci totul ca să și rămâi.

EI știu că esențial nu e cum înmulțești banii, ci esențial e să-i înmulțești fără să ții cont de nimeni și mai ales de alții(pe scurt NOI), care arată ca EI, mănâncă ca EI, umblă ca EI, dar nu sunt ca EI.

Unii dintre EI mai tăntălăi, se fac politicieni și încearcă să se profileze, aici trebuie spus că partidul cu care ajungi să câștigi bani, în principiu, e bine să fie unul cunoscut.

Alți EI mai isteți se fac manageri și învârt banii, aici e bine să fii la sursă, adică acolo unde sunt bani mulți, bănci, concerne energetice, bursă, căci aici dacă lipsesc vreo câteva milioane nu se observă.

2) Ce ne oferă ziua de azi?

Crize și iarăși crize, care ne fac pe NOI cei din „turma plătitoare de impozite” să dăm bani din buzunar ca EI, băncile, concernele, statul, să poată exista și să decidă cum se poate ieși din criză, fără ca profitul și imaginea lor să sufere.

NOI, care fără o bancă care să-ți dea bani, fără curent, fără benzină, fără wellness, fără Gucci, fără porno, fără și..... fără, nu mai putem trăi, în sistemul de astăzi, liber, democratic, plin de simțire pentru om (care om?)... etc, etc.....

EI cei care au acumulat banii, de-a lungul timpului au învățat cum se manipulează lumea și finanțează campaniile electorale deci decid cine să ne conducă și mai ales cum să ne conducă.

În perioadele de criză, NOI trebuie:

- să renunțăm
- să înțelegem
- să strângem curea

Totul pentru binele nostru și al generațiilor viitoare!

Iar în perioadele excedentare, NOI trebuie să:

- să renunțăm
- să înțelegem
- să strângem curea

Totul pentru binele nostru și al generațiilor viitoare!

Bravo!

Dacă asta ar funcționa am fi cu trup și suflet pentru!

Dar de abia ajunge unul din profeții care ne promet „marea cu sarea” la conducere și auzim fraza tipică de ani și ani de zile:

-NOI avem excedente de miliarde și miliarde de Euro, dar având în vedere datoriile și proasta guvernare a celor dinaintea noastră NOI va trebui:

- să renunțăm
- să înțelegem
- să strângem curea

.....

3) Ce se întâmplă?

Tineretul e debusolat, nu mai înțelege nimic, se revoltă cum e și normal, pentru chestii care sunt cruciale în ziua de azi.

De exemplu:

Părinții nu i-au cumpărat Adidașii care sunt la modă și deci în clasă nu mai este „in” ci este ”out”, ceea ce este în ziua de azi, este ca și cum în evul mediu ai fi fost legat de stâlpul rușinii în piața centrală.

Deci își face dreptate, liber și democratic.

Tânărul își i-a pușca sau pistolul și se duce să-i împuște pe cei care l-au jignit, câteva rude, câțiva colegi, câțiva profesori și câțiva nevinovați care erau la momentul nepotrivit, la locul nepotrivit.

Tânăra, fuge de acasă, trăiește pe stradă, droguri, prostituție și alte de-al de astea, până rebeliunea trece și ea e moartă sau într-o clinică.

Asta devine în societatea noastră de consum, consum și iarăși consum, o normalitate, deci un mod de a trăi.

Să-ți faci dreptatea ta, într-o lume care nu mai are noțiunea de dreptate!

4) Ce urmează?

Mediile, ziare, reviste, televiziunea, radioul, se înghesuie la locul faptei, nu pentru a analiza fenomenul, ci pentru a face COTE!

COTELE aduc tiraj, aduc număr de spectatori, de cititori, deci aduc reclame, deci în fond aduc BANI!

Iar NOI plângem de milă, punem flori și lumânări, așa cum se cuvine, pentru că NOI încă credem că Dumnezeu este bun și milostiv!

Dar NOI nu-l cunoaștem pe Dumnezeul COTELOR!

EI îl cunosc!

5) Ce, Cine, Cum?

Lumea de azi se înmulțește și se înmulțește, de în curând pe fiecare bucățică de Terra te vei freca unul de altul.

Se nasc oameni, de toate culorile, de toate mărimile, de toate religiile.

Aceștia învâta de la început principiile de bază ale supraviețuirii:

-Lumea e condusă de bănci, de concerne energetice, trusturi multinaționale și e manipulată prin mediile a căror morală se numește „Cotă - (număr de telespectatori pe emisiune)”.

-Pentru a pătrunde în lumea COTELOR, trebuie să ajungi la statutul de STAR!

Iar ca să devii STAR în ziua de azi, nu e ușor dar nici greu, căci VALOAREA oricum este o treabă arhaică, o chestie la care ținea bunicul, un tip care și-a pierdut piciorul în războiul ăla afurisit din 43 sau 44, când se zice că lumea se lupta până și pentru un morcov.

De ce oare?

Că EI nu mănâncă morcovi!

Adrian BOTEZ

GOLANUL ȘI „DEMOCRAȚIA”

...Atâta risipă de energie națională, în aceste zile, care preced referendumul din 29 iulie 2012...atâta frăsuială și cotonogeli pe sub masă, de să juri că va începe un război civil, în România cea de tot pașnică!

Și de ce toate astea? Pentru că, se zice, rituos și stupid: „*trebuie să respectăm regulile democratice*”...!!!

...Păi, dacă democrația este doar un „*joc cu reguli*” (...dar ce-ar fi să ne ocupăm, în scurtul răgaz al vietuirii noastre, pe acest Pământ, nu de JOCURI, ci de TREBURILE CELE SERIOASE ȘI ETERNE, dacă tot a vrut soarta noastră să fim OAMENI - ...iar nu JAVRE ȘI COTOI?!?!), și, totuși (sau: mai cu seamă!), consumă tot ce are mai bun, din punct de vedere energetic, un popor! - ÎNSEAMNĂ CĂ ESTE O FORMĂ DE ORGANIZARE SOCIALĂ EXTREM DE DEFICITARĂ ȘI CHIAR SINUCIGAȘĂ/AUTO-GENOCIDICĂ!

Cum, adică? Să desfășori steagurile unui adevărat război național, pentru a alunga o javră ordinară, pripășită într-o căsoaie anodină, numită „*palatul Cotroceni*”?! Noi socotim că un picior în dos, dat acestui derbedeu ordinar și jalnic – este/ar fi arhisuficient, pentru a rezolva problema conducerii României!

...Cum, din pricina unui derbedeu, a unui golan de doi lei grămada, să tulburăm viața și liniștea unui popor de cca 20 de milioane?! Este nefiresc și absurd!

„*L-au ales 5 milioane de români!*” Ceeee?! Cum adică: votul așa-zis „*democratic*” face ca 5 milioane de golani, de țigani „*cu fulgi în bot*” (vorbesc de membrii infraționali ai acestei etnii, nu generalizez! – ...și, în definitiv, astfel de „*țigani*” sunt și mulți, MULT PEA MULTI! – dintre „*românii*” de azi!!!), de bețivi și analfabeți, să decidă cine conduce o țară și un popor – și, mai ales, un Neam, din care s-au născut un Boirebista și Decebal, un Ștefan cel Mare și Mircea cel Bătrân, un Mihai Viteazul, un Horea și Crișan și un Tudor din Vladimiri, un Bălcescu și un Cuza, un Eminescu, Coșbuc, Goga ori Blaga, un Grigore Moșil și Traian Vuia, un Enescu, Teslea, Octavian Paler etc.?! **VOTUL LUI MOISIL, EMINESCU ORI HENRI COANDĂ ȘI EMIL CIORAN ORI OCTAVIAN PALER...etc. - SĂ FIE EGAL CU AL UNUI GOLAN, TÂMPIT SAU BEȚIV NOTORIU...dar apărați, și tâmpitul, în tâmpenia lui, și bețivul ori golanul, în beția și golănia lor, de un...”JOC**?! **JOCUL DEMOCRATIC!**

PTIU!!! Faină treabă!

Suntem sănătoși la cap, oare, oameni buni?! Nu cred...mai ales cei ce se pun chiar „*chezași*” pentru această aiureală grotescă!!!

...E cazul ca lumea să reflecteze la aceste aspecte funambulești și hidoase, chiar cu iz macabru, care obligă cca 20 de milioane de oameni (printre care există medici asemeni Vindecătorului/Taumaturgului Hristic, ingineri geniali, profesori și preoți cu cea mai înaltă misiune terestră, aceea de a crește și îngriji sămânța trupului și Duhului Uman...meseriași împătimiți de meșteșugul lor, ba chiar și magistrați luminați!) - ...și, toți, o, Doamne, **TOTI!** - să se prefacă serioși, chiar gravi ca niște mumii, când se pregătesc să dea afară din ograda țării un golan murdar, un găinar spurcat, un derbedeu grețos.

Nu se poate continua așa – mai ales că, dacă vom continua așa, toți șmecherii lumii (că nu duce lipsă lumea, mai ales „*UE-lită*” – **FALSĂ ȘI UCIGAȘĂ „EUROPEANĂ ELITĂ”**!!!) ne vor „încăleca”, sclaviza și aneantiza – **PENTRU CĂ LUĂM ÎN SERIOS O PROSTIE ABSURDĂ**.- anume croită pentru țări/popoare stră-vechi, pașnice și visătoare, cum este a noastră/al nostru!!!

E cazul să ne grăbim a ne căuta și găsi, precum a făcut-o Titu Maiorescu, în veacul al XIX-lea, în condiții la fel de vitrege și de maximă urgență morală, precum cele de astăzi – **ELITELE DE DUH ALE NEAMULUI ROMÂNESC!!!**

...E timpul să creăm, dacă nu un **REGIM TEOCRATIC** (în contra căruia Masoneria este grozav de aprig pornită!), măcar **O CONDUCERE NOOCRATICĂ!** Măcar **O REPUBLICĂ PARLAMENTARĂ AUTENTICĂ!**

Nu trebuie să ne dăm înapoi de la nimic care să ne ferească, pe viitor, de a ne pune, toți, în situația de culme a ridicolului: să mobilizăm 20 de milioane de oameni onorabili (majoritatea...!), pentru a scăpa de **UN SINGUR** derbedeu, de **UN SINGUR** golan șmecher, care-și râde de noi! Să nu ne mai amărâm, gândindu-ne că râsul lui de tâmpit aiurit este „*alimentat*” de alde...”Merkăloaia” și nen’tu Barosso, care știu despre România cât știm noi despre planeta Saturn! Și le pasă de ea cât atâta! - ...afară de jaful/jefuirea ei ginghis-hanic/ă!

...Personal, ne-am supune și unei **DICTATURI PARLAMENTARE!** Pentru că ignoranții nu știu că sensul originar al cuvântului „*dictatură*” este foarte aproape de câmpul semantic al „*Mântuirii/Salvării din Pericol de Moarte*” (și „*agricultorul*” Cincinnatus a fost dictator¹) – și orice dictatură, în rostul ei vechi, dura doar cât dura primejdia de moarte, pentru „*polis*”-ul/Cetate!

Evident, cei ce se tem, cică, de „*dictatură*”, se tem, de fapt, de „*tiranie*”! Da, aici ar avea perfectă dreptate: nu se poate îngădui unui dement să-și joace „*tropoțica*” așa-zisei „*democrații*” de mucava, pe spinarea și întru distrugerea unui Neam prea puțin (ori prea lent!) reactiv, întru vitalitatea sa biologică și de Duh!

...Până una-alta, până ne descoperim și le punem în rânduială (și sub lege!) **ELITELE VIITOARE** (cele îndelung și înțelept alese și spre folosul cel obștesc rânduite, de către vechile elite... - ...acum, atât de discrete și dispersate, **DAR NU INEXISTENTE**, cum ar vrea dușmanii noștri să credem!!!), să ne facem vânt, cu nădejde în Dumnezeu, pentru a-l pricopsi pe golanul pripășit (prin voința falselor elite și, mai ales, prin **TIRANIA STUPIDĂ A MAJORITĂȚII!**) **CU UN ȘUT SĂNĂTOS, DREPT ÎN DOS!!!** Să se dea de-a berbeleaca, până dincolo de hotarele Grădinii Maicii Domnului, el și toată familia lui (biologică și i-morală) de golani și derbedei – până la Judecata de Apoi!

...Marș, javrelor jechoase și leproase! Aici este Imperiul Celest al Tarabostes-ilor, al Celor cu **ALBE CUȘME**, țuguiate/suite până în nori!!!...**După ce faceți această curățenie – aveți grijă, confratii mei VALAHI, Paznici ai Sfintei GRĂDINI, să nu mai rostogoliți alte spurcăciuni, spre poalele Kogaionului Sfânt, ale Muntelui Ascuns în propria-i CURĂȚIE DE DUH!!!**

¹ -, (...)Totodată schemele de gândire și de comportament s-au polarizat în jurul principalului model colectiv, îmbrățișat de cetățeni. În acest model colectiv sau ideal uman s-au condensat, s-au decantat reprezentările esențiale, schemele de gândire, valorile. În timpul Republicii, acest model colectiv a fost

întrupat de CINCINNATUS, consul și dictator (republican, adică magistrat unic și extraordinar, desemnat numai pentru o perioadă de șase luni), în secolul al V-lea î.e.n. Cei care au venit să-l înștiințeze că a fost desemnat dictator, pentru a salva Roma dintr-o gravă criză militară, L-AU GĂSIT TRUDIND LA PLUGUL LUI ȘI LUCRÂNDU-ȘI SINGUR OGORUL (s.n.). Cincinnatus și-a șters sudoarea, care îi cădea pe ochi, și și-a îmbrăcat toga praetextă, veșmântul magistraților (LIV., 3,26, 7-12; EUTROP., 1,17). Prin urmare, Cincinnatus era închipuit ca un brav militar și un destoinic general, bărbat modest, pasionat de osteneala pe propriul său pământ. EL ASOCIA, ÎN PERSOANA SA, CELE MAI ÎNALTE VIRTUȚI ȘI DEMNITĂȚI CU MUNCA MODESTĂ, ÎNSĂ FOARTE UTILĂ, PE OGORUL SĂU. DE ASEMENEA EL, REPREZENTA UN EXEMPLU VIU DE DISCIPLINĂ. DEȘI PATRICIAN, DATORITĂ JOCULUI SOLIDARITĂȚILOR CIVICE, DE DIFERITE OBĂRȘII, CINCINNATUS A DEVENIT ȘI IDEALUL UMAN AL PLEBEI ROMANE (...) – cf. Eugen Cizek, *Istoria literaturii latine*, vol. I, Societatea “Adevărul” S.A., 1994

prof. dr. **Adrian Botez**

Dorian Galbinski

”Noi, intelectualii!”

Cu mulți ani în urmă am condus doi oaspeți din lumea filmului din România la studiourile Pinewood de lângă Londra, unde se turna un nou film James Bond, cu Roger Moore în rolul principal. Asistând la filmarea câtorva scene, unul dintre vizitatori m-a întrebat, la un moment dat: ”Ce studii are regizorul?” ”Nu știu”, am răspuns, ”și probabil că nu l-a întrebat nimeni. De fapt nu are nici o importanță”. ”Păi atunci, pe ce bază a fost angajat?” ”Pe baza talentului și experienței lui”. ”Bine, dar cum a fost angajat pentru primul lui film?” ”Probabil l-a convins pe producător să-și asume riscul”, am răspuns. A dat din cap, neconvins. Prăpastia era prea mare!

Și nu a fost singurul caz în care oaspeți din România mă întrebau despre studiile și diplomele interlocutorilor lor britanici. Am înțeles că doreau poate să știe de la bun început dacă au sau nu de-a face cu intelectualii.

Am avut toată viața o mare admirație pentru oamenii de valoare, aproape chiar venerație. Încă în copilărie, voiam să-i scriu lui Charles Dickens să-i mulțumesc pentru “David Copperfield”, apoi lui Arthur Conan Doyle pentru Sherlock Holmes sau lui Alexandre Dumas pentru ”Cei trei mușchetari”. Mai târziu, zâmbeam la gândul că ar trebui să-i scriu lui Caragiale, lui Rebreanu, unora dintre profesorii mei de la liceu, etc.

La maturitate am început să am însă probleme cu intelectualii. Bineînțeles nu cu cei autentici ci cu ceilalți, cei care nu scapă nici un prilej să strecoare ”noi, intelectualii”, sau ”eu, care sunt intelectual” în discuții sau articole. Termenul ”intelectual” pare să fie o constantă în presa română, la radio și TV. Ori de câte ori îl aud, îmi vine în minte lozinca ”Noi muncim, nu gândim”, care reflectă prăpastia dintre intelectuali și restul populației, apartheid-ul tacit practicat de unii intelectuali români: noi și restul, noi și

ceilalți. Dar cine spune ”noi, intelectualii”, nu se gândește probabil la încărcătura explozivă a termenului, interpretată de ”ceilalți” ca ”noi – inteligenții, noi – cultivații, noi care știm să vorbim și să scriem, noi – elita, care mergem la operă și ascultăm muzică clasică”. Și aici nu este vorba de ”corectitudine politică”. Nu este ce spui, ci cum spui. Nicăieri în lume (nici măcar în Franța) nu am detectat o neîncredere și o suspiciune mai mare între cele două tabere, dacă le pot numi astfel.

Am căutat în *DEX* definiția intelectualului:

INTELECTUÁL, -Ă, intelectuali, -e, S. m. și f. Persoană care posedă o pregătire de specialitate temeinică și lucrează în domeniul artei, al științei, tehnicii etc.; persoană care aparține intelectualității. [Pr.: -tu-al] – Din fr. intellectuel, lat. intellectualis.

Așadar, dacă nu ai o pregătire de specialitate temeinică și nu lucrezi în artă, știință sau tehnică nu poți fi intelectual? Graham, un galez care mi-a făcut reparații în locuință, a zugrăvit, a vopsit, a instalat baia, etc., asculta tot timpul postul de radio BBC 3, care transmite numai muzică clasică, a discutat cu mine despre Uniunea Europeană, Orientul Mijlociu, Rusia (tocmai terminase de citit ”The Russians”, de Hedrick Smith), și, la un moment dat, m-a pus chiar în încurcătură începând să vorbească despre corespondența lui Șostakovici. Este un autodidact, nici nu cred că are bacalaureatul (*A levels* în Marea Britanie). Nu e intelectual? Eu cred că da, deși nu a pronunțat probabil niciodată în viața lui termenul. Are un intelect foarte dezvoltat, deci se încadrează în definiția pe care o dă *The New Oxford Dictionary*:

Intellectual: noun • a person possessing a highly developed intellect

În lumea anglo-saxonă se spune că orice om care își exersează mintea este un intelectual. Un om care își pune întrebări și caută răspunsuri. În România însă, Graham nu numai că nu ar fi considerat intelectual, dar ar fi privit de sus, din cauza meseriei pe care o practică. (Este atât de talentat în ceea ce face încât ar fi putut să spună că este ”interior designer”, dar nu, el preferă să se prezinte ca zugrav și instalator.)

Iată de ce lozinca ”Noi muncim, nu gândim”, nu putea să apară în Anglia. Termenul ”intelectual” nu este folosit aici aproape deloc. Este adevărat că englezii sunt cei care au inventat *understatement*-ul, modul prin care exprimă o idee sau o opinie, fără să sune prea pompos, prea ”intelectual”, dar modestia lor este reală. O folosesc tocmai pentru a nu te face să te simți în inferioritate, nu le place ”să-ți ia fața”.

De fapt, ei practică această atitudine în viața de zi cu zi. Medicul nu caută să te intimideze cu știința lui, nu se jenează să-ți spună ”nu știu ce ai, dar nu pare grav, o să-ți treacă în câteva zile”, nu se simte obligat de statutul său să-ți pună neapărat un diagnostic și să-ți dea o rețetă. Profesorul, chiar cel universitar, te încurajează să-l contrazici, să-ți exersezi mintea, etc., etc. (N-am să uit niciodată că atunci când a dat examenul de admitere la liceu, fata mea, în vârstă de 11 ani, și-a ales din cele trei subiecte propuse la literatură, ”ianuarie”. ”Ce-ai putut scrie tu despre ianuarie?” am întrebat-o furios după examen? ”Spune-mi, de exemplu, cum ai început?” ”Am scris că ianuarie este poate singura lună din an în care mai poți vedea zăpadă de anul trecut”, mi-a răspuns ea, cu vocea stinsă. Plăcut surprins, mi-am cerut imediat scuze, explicând copilului că la vârsta ei, în România, ”noi repetam, nu gândeam”).

Dar, ca să parafralez o veche zicală românească, ”intelectualul” nu este ”intelectual” destul dacă nu e și fudul... și dacă se poate, și snob. Și mai ales stângist. Am făcut cunoștință cu această atitudine încă în facultate, în 1965, când profesoara de literatură franceză ne-a spus că Guy de Maupassant ”este un scriitor minor, fără importanță”.

Era, oricum, perioada în care un alt intelectual francez scria în prefața romanului "Contele de Monte-Cristo" al lui Alexandre Dumas, că Edmond Dantès este capitalistul tipic de la începutul secolului al XIX-lea!

Cealaltă fațetă a monedei este anti-americanismul virulent manifestat de acest tip de intelectuali francezi și români (dar și din alte țări europene), care vorbesc de "naivitatea" americanilor, de "gafele" lor diplomatice, de politica lor internațională "dezastruoasă". Ca să nu mai vorbim de "filmele și literatura lor". (Cum scrie ironic Marc Steyn în cartea sa "America alone": "noi (francezii) l-am dat pe Rimbaud, ei (americani) l-au dat pe Rambo"). Ceea ce nu împiedică editurile franceze să publice toamna aceasta 220 de opere de autori străini, din care, potrivit lui Le Figaro din 21 august, "partea leului revine scriitorilor anglo-saxoni", capetele de afiș fiind ținute de doi americani, Toni Morrison și Philip Roth, și de britanicul Salman Rushdie.

Ei bine, așa cum unora le plac cărțile acestora, altora, "neintelectualilor", le place Rambo, le place McDonalds, le plac Coca-Cola, jeans, chewing gum, etc.

În concluzie, poate că dacă "noi, intelectualii" s-ar folosi mai puțin, s-ar reduce și suspiciunea restului populației față de ei. Și ar fi mai bine pentru toată lumea.

Știu că mă bag în gura lupului cu acest articol. Dar, ca să demonstrez că, uneori, și eu pot fi cult, o să spun: "*alea jacta est!*"

Din revista „Acum” 2 sept 2012

<http://www.acum.tv/articol/57325/>

Sergiu GĂBUREAC

COTROCENI s.r.l. (Sezonul 9)

A fost lansat spray-ul de maximă eficiență pentru distrugerea demnității poporului român. Un miros fetid de *băsecraftie* a cuprins întreaga Românie. Creat în laboratoare specializate, străine plaiurilor mioritice.

Lansarea a fost girată de *dealerii* de la Curtea Constituțională, prin sprijinul, decisiv, al unui fost colaborator al securității ceaușiste. Aspazia cu nume de cod Ana, care nu vrea să facă pușcărie. La Guantanamo !?!

Știți ce este un pitbull. Mulți cred că javra este greu de ținut sub control și de dresat. Fals ! Am văzut în ultimele 72 de ore zeci de exemplare perindându-se prin platourile de pe malurile Dâmboviței sau auzite în direct la telefon. Unele cu *pedigree* post universitar greu. Toate extrem de bine dresate ! Mai ales cele tinere. Potăi autentice.

Politicieni (=cașavenci) de toate calibrele, nu oameni politici (ei se nasc odată la un secol), de la pudeli la buldogi. Cu grade sau fără.

Mulți așa-ziși reprezentanți ai societății civile ! Interesant a lipsit unul, pe care îl simpatizez pentru argumentele sale. Nu e singurul.

Cabotini din mass media, în frunte cu CTP, acest *Robespierre* al mediei românești, ce devine pe zi ce trece, tot mai mult, un *Don Quijote*. Era să zic jalnic, dar ar fi fost pleonasm !

Toți lătrau în cor spontan. Efectiv lătrau, indiferent de pregătire, etnie, sex și capacitate craniană, același text răsuflete, acoperind sonor opiniile de bun simț ale oamenilor din stradă. Tupeul și nesimțirea au atins cote galactice. Aproape că îl murdăresc și pe Dumnezeu.

Vrei să ai o javră obedientă și jucătoare ? Mai întâi, o lauzi. O instalezi în funcție prin fraudarea alegerilor (vezi decembrie 2009) și îi dai misiuni precise. Astfel, operațiunea de decredibilizare a oricărei instituții și a oricui a reușit perfect în Bucureștiul iubit în doar câțiva ani.

Niciun demnitar român nu s-a ridicat la înălțimea cerută de evenimentele din ultimele luni. Până și cel, cu nume de rezonanță istorică, ce părea a fi pe cal alb, prin discurs, atitudine și proveniență politică de rasă, a plecat urechea la consilieri și a retractat angajamentul luat.

A pierdut enorm. E terminat !

Președintele-bișnițar a jucat alba-neagra cu poporul, hlizându-se indecent în orice situație, iar *outsider*-ul a lăsta gustul amar al jocului la cacealma.

Liberalii au oameni, totul e să fie lucizi și pragmatici.

De asemenea, se știe că prea multă joc cu o javră duce la pierderea controlului. De aia s-a considerat că e bună arătarea, periodic, a câte unui dosar: *Flota*, *Mihăileanu*, *Europarlamentarul Eba*, *Haysam* + alte vreo 50 de greșeli majore.

Lesă nu trebuie să fie foarte lungă. Poate trece ușor la alt dresor.

Javra, tot javră rămâne ! Până acum a jucat exact după cum i s-a poruncit, apelând la toți trădătorii interni posibili. Indiferent de sex, etnie, convingeri ...

Se joacă tare pe principiul securist "Mi se pare că eu te-am pus, doamnă / domle' ...!", în traducere liberă "Știi că mai am un dosar ? Mucles!". Astfel sintagma, pronunțată de tot mai mulți demnitari-trădători "Nu vreau să fac pușcărie !" are multă acoperire.

Cu javrele-demnitari lucrurile sunt și mai ușor de rezolvat. Într-un fel sau altul toți sunt șantajabili și pușcăriabili. De aceea au și fost selectate, apoi numite în înalte posturi. Nu pe criterii profesionale, doar pentru a putea fi ușor șatajate sau, de nu, debarcate.

Totul este îndreptat împotriva poporului român, care, minune, și-a învins indiferența și apetitul spre răs continuu, ieșind masiv la urne.

Toate instituțiile, mediile și spectrele societății românești sunt infestate de ciuma portocalie. Avem o țară paralizată de băsecreție, la un preț de nerefuzat !

Din 21 august 2012, continuă, pe toate canalele și șanțurile patriei, serialul cunoscut cu mare impact național. Al noulea sezon. Noi episoade în regia Unchiului Sam&U.E. (pe scenariu autohton sau ale comisarilor populari Barosso, Reding & frau Angelika). Pritocite în ambasada de la marginea Bucureștilor, care dă bunul de difuzare, cu voie sau nu de la marele Licurici. Obama nu trebuie să știe chiar totul !

Oferta de scenariu este foarte mare, costurile fiind extrem de reduse. Suntem bolnavi de scenariu și asta se vede pe *internet*, *facebook*, *twitter* și alte rețele de socializare.

Suntem un popor de filozofi. Toți ne dăm cu părerea. De la lelea Safta la plagitorul de mare rafinement Andrei Pleșu. Altă lichea. De rasă. Nu ...

Totul se produce cu materialul clientului, căruia i se mai ia un rând de piele. Ce mai contează ?

Vorba poetului "Da, mai avem câte ceva prin țară / Ceva Carpați și-o apă tutelară ..."

Episodul pilot, al noului sezon, a ținut țara cu sufletul la gură, deși finalul era previzibil.

CCR - Poporul Român 1-0. Entuziasmul a fost general. Sondajul de opinie, derulat marți seara în piețele Universității și Victoriei, a confirmat datele pe care le știam cu toții. 90% sunt hotărâți să măture javra comunisto-securistă instalată la Cotroșul cu sprijin din afară, 4% o susțin fanatic (toți știm de ce) și 6% nu știu ce-i cu ei.

Urmează episoade incitante, fierbinți, cu mult consum, de adrenalină și discuții inutile: **CCR - Cortul Constituțional al României, Javra se întoarce !, Băsecraftia și 8,5 milioane de Nimeni, Procurorii și țărani, Marș, afară, javră ordinară !, Coabitarea I-IX, Demisia ! Demisia !, Vreau o țară, ca afară !, Cum poți deveni javră perfectă în doi timpi și trei trădări !, Nimeni nu vorbește cu mine ?, Zona rezidențială de lux - Jilava, Salvați Roșia Montană !, Te lepezi de Satana ?, Eu fur ? Tu furi ! ... Ei fură, Du-te după mătă ..., Mai suntem români ?, Mitică ! Trezește-te ! ș.a.m.d.**

Cercul continuă, fără a mai fi nevoie de intervenții în forță din partea dresorilor. Doar supraveghere discretă. Exact ca pe vremea comisarilor sovietici, după 1958, prin javrele instalate de ei peste tot. "Ai noștri" te execută mai rău decât dresorii ! Istoria se repetă.

Culmea ridicolului, eticii, bunului simț și penibilului. Dacă era cvorum, cu 4,6 milioane voturi DA javra-comandant era demisă legal. Așa cu 7,4 milioane de DA, onorabila CCR spune pas !

Ai înțeles, tov. colonel Băsescu ? Ești demis.

Acum, sunt mai mult de 7.403.836 de români împotriva distrugătorului șef. Cel puțin cu două-trei procente. Însă, dacă nu au fost la urne 50%+1 degeaba !

Abia aștept să revină la Cotroșul ca să-i retrimite, javrei-jucătoare cu nervii românilor, cea de a doua scrisoare (din 14 februarie a.c.) în care îi explicam, în vreo 20 de puncte, de ce este javră ordinară (alt pleonasm).

Bineînțeles, adusă la zi !

Cine sunt cei 46,24% care au votat ? **NIMENI.**

Subiectul e încheiat pentru comisarii Uniunii Sovietice Europene și democrații Uniunii Sovietice Ailaltă ! Pentru ei nu contează. Nu există !

Javrele jubilează ! Nu conștientizează deloc pericolul. Sunt siguri că mămăliga nu prea explodează, dacă nu e amorșată de alții.

Așa să fie !?!

Marele dresor al javrei-șef de stat s-a prefăcut că-i dă una peste bot, doar pentru a evita confruntările violente ! Vom vedea efectele.

Dar și miticii sunt imprevizibili ! Constat că se mobilizează numai la temperaturi extreme. Sunt masochiști.

S-ar putea să un înghită noul tip de spray sau după trei zile vor zice că-i parfum ?!

Cu Justiția, ne-am lămurit deplin. E clar, este independentă ! Cer scuze că am greșit calificând-o altfel.

Culmea ! Leul s-a întărit, economia e în creștere ușoară, țara se târâie !...

21 august. Încă o zi neagră în istoria României.

Unchiul Sam, în numele băsecreației, i-a mai trădat odată pe români !

O luăm de la capăt. Eu plec în Bulgaria . În Elveția e prea multă liniște ! În Balcani e viață adevărată !

JOS BĂSESCU !

Spre noi succesuri ! Cu capul în nisip. Fără eșece !

Casă de piatră în zona rezidențială Jilava !

Ultima oră !

Guvernul de la Atena a decis, săptămâna trecută, să taie pensiile și salariile angajaților la stat, în vederea calificării pentru a șasea tranșă de împrumut extern. Pensiile mai mari de 1.200 de euro pe lună vor fi tăiate cu 20%, iar pensiile plătite celor cu vârste mai mici de 55 de ani vor fi reduse cu 40%, dar numai sumele care depășesc 1.000 de euro pe lună. Circa 30.000 de angajați din sistemul de stat vor fi trecuți într-un sistem „de rezervă”, cu salarii reduse, pentru a tăia cheltuielile în acest an. Vae victis ?

Sergiu Gabureac

<http://blogulluigabu.blogspot.ro/>,

Tel.

Sorin ILIEȘIU

Va scriu in numele cetatenilor români care la referendumul din 29 iulie a.c. si-au onorat datoria civica de a vota.

Conform Dictionarului explicativ al limbii române, cuvântul JUDECATOR are doua intelesuri: “1. Functionar de stat, numit sau ales, care solutioneaza pe calea justitiei procesele prin pronuntarea unei hotarâri. 2. Persoana solicitata sa-si spuna parerea intr-o chestiune in vederea stabilirii adevarului”. Conform unui dictionar român, JUDECATOR inseamna “Magistrat insarcinat sa faca dreptate.”

Stimate Doamne, Stimati Domni,

Zeci de milioane de cetateni români se uita la domniile voastre ca la o Lumina datatoare de Adevar si Dreptate. Viitorul acestora va depinde de cinstea cu care “veti stabili adevarul” si “veti face dreptate” fata de vointa populara exprimata la referendumul din 29 iulie a.c..

Aveti datoria morala de a respecta vointa majoritatii de 87,52%, respectiv 7.403.836 de cetateni care au votat pentru demiterea presedintelui suspendat Traian Basescu. Daca ar mai fi participat la vot inca vreo 6 milioane de cetateni care ar fi votat cu totii impotriva demiterii presedintelui suspendat, chiar si in aceasta situatie scorul pentru demitere ar fi fost majoritar.

La referendumul din 29 iulie a.c. au participat 46,24% dintre cetatenii cu drept de vot conform unor liste neactualizate, dar in curs de actualizare la cererea domniilor voastre, nefiind atins cvorumul de 50%+1 impus in mod nedrept.

Subliniem ca impunerea pragului de participare nu a respectat recomandarile Comisiei Europene adoptate recent la Venetia in materie de referendum prin care *“nu se recomanda un cvorum de participare, intrucât ii asimileaza pe cei care se abtin cu partizanii votului negativ”*.

Mai subliniem ca inainte de referendum, presedintele suspendat si partidul acestuia (PD-L) au facut apeluri ilegale si nedemocratice catre electorat de a nu participa la referendum. Un apel identic catre minoritatea maghiara din România, de circa 7% din populatie, a fost facut si de dl Viktor Orban, premierul Ungariei, prieten de idei cu presedintele suspendat.

Dupa constatarea numarului real al cetatenilor cu drept de vot, credem ca veti constata ca pragul de 50%+1 a fost de fapt depasit.

Sa nu uitam ca, spre nenorocirea României, Traian Basescu a *derapat grav*, in ultimii ani, *de la valorile democratiei, excelând in minciuna, duplicitate, diversiune, dezinformare si iresponsabilitate*. Mentionam ca *dezinformarile facute de Traian Basescu la nivel national si international, legate de o asa-zisa „lovitura de stat”, au avut consecinte extrem de grave din punct de vedere politic, economic si financiar*.

Dar nu cumva se poate considera un fel de lovitura de stat ceea ce a facut presedintele suspendat pentru a reveni in fruntea României impotriva vointei cetatenilor ei?

Stimate Doamne Judecatoare, Stimati Domni Judecatori,

Prin DEMOCRATIE se intelege “forma de organizare si de conducere a unei societati in care poporul isi exercita (direct sau indirect) puterea”.

Vom trai in democratie?

Bucuresti, 20 august 2012

Sorin Iliesiu

- autor al raportului neoficial pentru condamnarea regimului politic comunist ca nelegitim si criminal, autor al apelurilor din 2005 si 2006 pentru condamnarea nationala si internationala a comunismului <http://www.revista22.ro/raportbrpentru-condamnarea-regimului-politic-comunist-ca-nelegitim-si-criminal-2567.html> <http://www.gds.org.ro/apel.htm> <http://www.revista22.ro/apel-pentru-condamnarea-internationala-a-criminalitatii-si-nelegitimit-3326.html>, membru intre anii 1990-2012 al Grupului pentru Dialog Social din care am fost exclus pentru ca anul trecut, in iunie, am cerut demisia presedintelui Basescu.

Afrodita IORGULESCU

Scrisoare deschisă adresată doamnei Monica Macovei

Stimată doamnă Monica Macovei,

În amintirea vremurilor de după 1989 imediat, cand noi, intelectualii, eram uniți și nu divizați, ca acum, când erați implicată în viața cetății și nu în viața politică, ca acum, vă supun atenției câteva probleme, pe care aș dori să aveți amabilitatea să le comentați, din punct de vedere juridic și etic:

1) **Cvorumul** există peste tot: de la adoptarea hotărârilor în adunarea generală a locatarilor sau în adunarea generală a Consiliului de Administrație al unei societăți comerciale, la adoptarea legilor și hotărârilor celor două camere ale Parlamentului, la alegerea Președintelui României: în cazurile mai importante, cvorumul este dat de exemplu de majoritatea membrilor de pe liste; în cazuri mai puțin importante, cvorumul este dat de exemplu de majoritatea membrilor de pe liste prezenți la eveniment, sau de alte reguli.

În ceea ce privește referendumul, acesta a avut sau nu a avut cvorum, în istoria sa. Pentru referendumul din 29 iulie 2012, pentru demiterea Președintelui Traian Băsescu, a fost introdus cvorumul (regula) dat de majoritatea românilor de pe listele electorale.

În toate cazurile, însă, numerele de care depinde cvorumul (datele de intrare) trebuie să poată fi calculate exact (adică cu precizie de 100 %, sau cu eroare ZERO).

Să observăm însă că una este să stabilești cvorumul când lista are 19 persoane (cvorum de minimum 15 din 19 la CSM), sau câteva sute de persoane, și **alta este să stabilești cvorumul când listele au milioane de persoane: este în stare statul român să determine în acest caz datele de intrare cu eroare zero ? sau cu eroare foarte mică?**
Eu cred că nu !

2) **Boicotul** în realizarea cvorumului există peste tot: de exemplu, partidele politice au boicotat de multe ori în Parlament luarea unei decizii prin absența membrilor lor la vot.

Dacă PDL și UDMR ar fi hotărât să boicoteze cu membrii lor realizarea cvorumului la referendumul pentru demiterea domnului Băsescu, această acțiune ar fi fost în cadrul obișnuit din politica românească.

Dar **apelul public la boicot** (apelul la boicotul populației) în realizarea cvorumului la referendum, făcut de Președintele Băsescu, cel direct interesat de rezultat, dar și de PDL, abia **după** momentul acceptării unui cvorum la referendum, **mi se pare total imoral, lipsit de etică, dacă nu este chiar ilegal** (conform legii partidelor politice).

3) Ce s-a întâmplat la referendumul pentru demisia Președintelui Traian Băsescu din 29 iulie 2012, boicotat de PDL și de domnul Băsescu ?

- Cvorumul pentru referendum era dat de **majoritatea românilor de pe listele electorale** (adică dacă $[X/2]+1 \leq Y$, unde X este numărul românilor de pe liste, $[X/2]$ este partea întreagă a raportului X/2 (adică cel mai mare număr întreg care este mai mic sau egal cu X/2; de exemplu, dacă X=105, atunci $[X/2]=52$), iar Y este numărul românilor prezenți la vot (din cei X));

- cvorumul pentru adoptarea hotărârii CCR de validare a referendumului este dat de **minimum 6 din 9** (adică dacă $[9/2]+2 \leq N$, unde 9 este numărul total al judecătorilor CCR, iar N este numărul judecătorilor (din cei 9) care votează în favoarea unei hotărâri (adică dacă $6 \leq N$)).

Deci, **soluțiile CCR posibile erau:**

a) - cvorumul pentru referendum este **îndeplinit (valid)**, dacă minimum 6 din 9 judecători CCR spun că expresia $[X/2]+1 \leq Y$ este *adevărată*;

b) - cvorumul pentru referendum **nu este îndeplinit (invalid)**, dacă minimum 6 din 9 judecători CCR spun că expresia este *falsă* (adică $[X/2]+1 > Y$);

c) - **nu se poate decide**, dacă mai puțin de 6 judecători din cei 9 se pronunță pentru *adevărat* (sau *fals*) (adică $6 > N$); în acest caz, probabil că Parlamentul ar fi trebuit să decidă asupra demiterii.

Era normal ca USL și cei ce au votat pentru demiterea domnului Băsescu să spera ca X să fie cât mai mic și Y cât mai mare, ca să existe soluția (a); și era normal ca domnul Băsescu, echipa sa și adepții domniei sale să spera ca X să fie cât mai mare și Y cât mai mic, ca să existe soluția (b).

Regula cvorumului este clară, dar numerele (X și Y) cvorumului pentru referendum nu sunt clare nici acum; nu este clară nici componenta teoretică a listelor electorale, iar procurorii anchetează posibile fraude de ambele părți (deci și în calcularea lui X și a lui Y).

- Dacă rezultatul votului popular ar fi fost slab, atunci CCR ar fi putut accepta – în extremis – numerele X (circa 18 milioane) și Y (circa 8 milioane) prezentate și alege **imediat** soluția (b): referendum invalid.

- **Dar rezultatul votului a fost foarte strâns, în ciuda boicotului public și a caniculei: circa 47 % prezența la vot și număr masiv de voturi în favoarea demiterii; din respect pentru cele circa 8 milioane de români prezenți la vot și pentru cele 7,4 milioane de români dintre aceștia care au cerut demiterea Președintelui Băsescu, CCR trebuia fie să ceară guvernului determinarea cu precizie 100 % a datelor de**

intrare în algoritm, X și Y, într-un interval de timp oarecare, fie să aleagă soluția (c): nu se poate pronunța.

Atâta timp cât nu avem încă rezultatele anchetelor începute, iar actualizările care trebuiau făcute listelor electorale înainte de data referendumului s-au dovedit a fi fost nefăcute, sau prost făcute (simpla prezență pe liste a celor decedați cu ani în urmă este o dovadă în acest sens), **nimeni nu poate preciza cu exactitate care sunt X și Y la această dată!** **Și deoarece niște date de intrare false (X și/sau Y) implică orice** (cvorum valid sau cvorum invalid) (pentru că *falsul implică orice* în logică și cred deci că și în drept), **soluțiile (a) și (b) nu trebuiau luate în calcul de către CCR; la data de 21.08.2012, soluția aleasă de CCR trebuia să fie soluția (c), și nu soluția (b) aleasă.**

Am demonstrat că soluția (b) aleasă de CCR (să invalideze referendumul) este greșită. Ea lovește și în cei 7,4 milioane care au cerut demiterea președintelui, dar și în imaginea CCR. De ce a ales CCR soluția (b) și nu soluția (c)? De ce au decis 9 oameni și nu Parlamentul României? Ca să adâncească sentimentul de nedreptate și să divizeze și mai adânc societatea românească? Și pentru ce scop înalt? Pentru a salva cu orice preț scaunul domnului Băsescu?

Este evident acum că, în absența boicotului, chiar cu datele de intrare X și Y inexacte, soluția CCR ar fi fost mai mult ca sigur (a): referendum valid, și, conform rezultatelor votului, Președintele ar fi fost demis! **Se poate spune deci că boicotul l-a salvat de demitere, în pasul întâi, pe domnul Președinte Băsescu** (se spunea că *fuga este rușinoasă, dar sănătoasă*; se va spune de acum că *boicotul este rușinos, dar sănătos*), **apoi CCR, în pasul al doilea.**

4) O explicație logică pentru soluția (b) aleasă de CCR nu poate exista, după părerea mea. Soluția aleasă de CCR se încadrează cred într-o **problemă mai mare** a justiției din România, care apare clar dacă ne uităm la niște declarații recente la nivel înalt:

- Președintele Înaltei Curții de Casație și Justiție:

"Ambiguitatea legilor face farmecul justiției",

- Președintele Curții Constituționale, la 21 august 2012, la Realitatea TV:

"Toate legile lasă loc la interpretare".

Se recunoaște la nivel înalt oare un lucru foarte grav, după părerea mea, acela că, în justiția română, toate legile sunt făcute în mod voit ambiguu, ca să lase loc la interpretări? Acest fapt permite atunci judecătorilor să ia orice hotărâre! Funcție de ce? sau de cine?

Funcție de ce sau de cine a hotărât CCR că referendumul este invalid?

Am susținut mereu că dacă matematicienii ar fi fost implicați în elaborarea legilor, ei ar fi înlăturat aceste ambiguități. Dar se dorește oare să avem legi clare, fără ambiguități? Nu ar mai avea farmec justiția, nu-i așa?! Se pescuiește bine în ape tulburi, nu în ape limpezite, se zice!

Ambiguitatea legilor este marea problemă a justiției române, în opinia mea. Corupția din justiție, de care vă ocupați doamnă Macovei alături de alți justițieri, este doar o consecință a acestei mari probleme, de care nu se ocupă însă nimeni !

5) Conform Constituției, Art. 80, alin (1), Președintele României este *garantul unității țării*. Dar evenimentele trecute și în special cele recente nu au dovedit oare că domnul Președinte Traian Băsescu este *garantul divizării țării* ? Este acest lucru motiv de demitere a domniei sale ? **Nu credeți că demisia domniei sale din funcția de Președinte al României ar fi soluția optimă acum? Scaunul domniei sale pentru unitatea românilor ?**

Cu aleasă prețuire,

Afrodita Iorgulescu,
Profesor universitar doctor matematician
București, 23 august 2012

Corneliu LEU

leuc@upcmail.ro

DESPRE DEMOCRAȚIA REALĂ

...În contemporaneitatea noastră, filosofia politică - pe cât de încărcată de adevărurile umanismului integral, pe atât de încercată în confruntări cu agresarea democrației dinafara și dinlăuntru ei - nu poate avea temă mai importantă decât pragmatica asigurării unei democrații reale prin Guvernare și Lege, prin Administrație și Morală, prin Respectul Comunitar între Persoane.

Fiind vorba, în ultimă instanță, de o arhitectură socială și politică a Statului și Instituțiilor Comunitare moderne, lucrurile stau la fel ca-n raporturile arhitecturii cu geometria plană și geometria în spațiu:

Libertatea persoanei și a comunității poate fi afișată ca inscripție pe o suprafață plană, în doar două dimensiuni, la modul declarativ; dar își capătă conținutul adevărat al drepturilor pe care le asigură, dacă o abordăm doar ca pe una dintre coordonate și o punem în raport cu celelalte: *Îndatoririle*. Este raportul obligatoriu prin care libertatea se ridică la puterea a treia căpătând volum real.

Numai în acest mod, volumul adevărat al libertăților unei societăți iese în evidența tuturor dimensiunilor sale, putându-se așeza stabil în spațiul respectiv.

La fel și cu *Egalitatea*: Pentru a nu fi totuna cu egalitarismul demagogic, ei nu i se poate demonstra adevăratul volum decât în raport cu stadiul de afirmare a persoanelor și a comunităților umane: *Egalitatea de șanse*.

Este vorba de condamnarea fermă a privilegiilor, a avantajelor preferențiale, a aranjamentelor subterane, a susținerilor mafioate, a monopolismului ilicit, prin justiție socială, descentralizare, decizie locală în ceea ce privește subsidiaritatea, decizie personală și pluralistă în ceea ce privește reprezentarea cu mandate limitate pe termen restrictiv și asigurarea transparenței tuturor problemelor comunitare văzute liber în întregul lor volum. Ca și de absoluta egalitate de șanse pentru oricine, în orice domeniu, față de tot ce înseamnă obligațiile statului, ale administrației publice, învățământului, asigurărilor sociale, a tot ceea ce reprezintă asistență prin bugetul național, ca și asigurarea respectului reciproc în existența socială a persoanei umane prin cultivarea valorilor umanismului integral.

Abordând lucrurile astfel, înțelegem că democrația formal-statistică prezintă (și reprezintă) o societate doar în liniile geometriei plane, fără a explora nici interiorul nici ambientul, fără a ține seama de adâncimea și eficacitatea cuprinderii ei. O suprafață plană, în spatele căreia, de fapt, nu avem cum ști ce se întâmplă, sau dacă se întâmplă cu adevărat ceva din punctul de vedere al imperativelor de fond democratic. În vreme ce democrația reală conferă construcției democratice volumul autentic și conținutul existenței în libertate și egalitate la dimensiuni cuantificabile prin însăși condițiile de existență ale fiecărei persoane și comunități

Deci edificiul democrației își capătă numai astfel existența reală în spațiu, pentru că numai geometria în spațiu poate reprezenta toate simetriile care conduc la armonia arhitectonică a unui edificiu.

Construit printr-o simetrie de drepturi și obligații, de morală comună și bunuri personale inamovibile, de suveranitate permanentă prin primatul existenței persoanei și conducere temporară prin delegație electorală – simetrie care-i asigură adevărata armonie a existenței – edificiul socio-politic își demonstrează stabilitatea armonică prin diacronia dezvoltării democrației reale.

Viorel ROMAN

roman@uni-bremen.de

Marile puteri și democrația 2012

Romania e în UE / NATO (forme noi ale Sfântului Imperiu Roman / Liga Crestina), dar trebuie făcută totuși o diferențiere între ardeleni, care au făcut parte din Sfântul Imperiu Roman până în 1806 și din Imperiul Habsburgic până în 1918 și moldo-valahi,

care au supraviețuit 500 de ani sub cea mai coruptă administrație orientală și 50 de ani sub cea ortodoxo-comunistă. Ambele pe picior de război cu occidentul.

Teologia, sistemul de drept occidental sunt complet străine moldo-valahilor. Munții Carpații despart din totdeauna civilizația occidentală de cea de ortodoxă, orientală.

În orient, de la începutul istoriei, faraonul, împăratul, secretarul general PC, președintele este „rege și preot“ (Geneza 14, 17-24), de natură divină. În occident, papa și împăratul au misiuni diferite, ceea ce a dus treptat la emanciparea nobilimii, apoi a orașelor, burgheziei, proletariatului și în final s-a creat o societate civilă democratică, de neînțeles și inacceptabilă în orient. Acum moldo-valahii mimează o societate civilă democratică, dar ea nu are nimic de a face cu modelul original, după cum am putut constata la lovitură de stat și referendumul din 2012. (Vezi comentariile divergente din presa occidentală și cea ortodoxă și corespondența Ponta – Barosso)

În „Jaful vs dreptul de a nu minti. Libertatea politică nu poate exista fără libertate economică“ Lucian Croitoru face la 2 august 2012, 13 p. în HotNews.ro, cea mai competentă analiză a situației socio-politice din România. Bibliografia, metodologia sunt exclusiv occidentale, asta face și mai clară incompatibilitatea dintre moldo-valahii și occidentali. Președintele la București este „rege și preot“, înscăunat din grația marilor puteri protectoare, apoi tot harul puterii precede de la el.

Sub turci, sultanul vindea scaunul domnesc, apoi domnitorii moldo-valahii dădeau, vindeau toate demnitățile la boieri, care vindeau posturi și sinecure la prostime. Mitropolitul la fel, își cumpăra postul și hirotonisea pe bani (simonie). După 1774 țarul rus, ajuns protector al ortodoxiei, se implică direct la înscăunarea domnitorilor la București și Iași. La înscăunarea dinastiei germane, Moscova a fost neglijată, cu atât mai mult s-a implicat după 1944 cu Ana Pauker și după 1989 cu Ion Iliescu, care au avut și acordul occidental în lichidarea lui Ion Antonescu și Nicolae și Elena Ceaușescu.

România este o țară ortodoxă unde Țarul rus are un cuvânt greu de spus și cine aude Vocea Rusiei constată că Basescu n-are binecuvântarea Moscovei. Asta i-a determinat pe Iliescu / Voiculescu și secția de tineret Ponta / Antonescu să-l înlăture pe Basescu și să organizeze un referendum spre bucuria rusilor și dezacordul Europei. Oricine ar castiga, cutumele orientale multisekulare, corupția, clientelismul moldo-valahii nu va fi înlăturat peste noapte. Croitoru constată chiar că libertatea politică la români se deteriorează în 2012 ca urmare a unui „deficit substanțial de libertate economică, cu rădăcini adânci în dreptul de proprietate precară și în corupția înaltă“.

Într-adevăr, în lumea moldo-valahii, după cum am văzut mai sus, totul aparține din mosi strămoși domnitorului, care da ce vrea, după bunul său plac, supușilor. O libertate economică, ca în vest, în Sfântul Imperiu Roman / UE, n-a existat niciodată la Dunărea de Jos, iar drepturi de proprietate egale cu cele ale „regelui și preotului“ protejate de o justiție independentă, sunt de neimaginat, nici nu există în concepția ortodoxă. O departajare a puterilor, ca în occident, e de neimaginat în orient.

„In Romania, deficitul de libertate economica a aparut in urma unui jaf „subtil“ de mari proportii, la care toata lumea a asistat dupa 1989“ si sclavii lui Ceausescu ajung sub Iliescu, care mentine drepturile de proprietate neclare pentru a-i putea rasplati pe credinciosii sai revolutionari, baroni si asistati sociali. Poate fi acest biotop parazitar oriental propiece unei evolutii economice prospere si a unei democratii? Societate civila? Intentia de a corecta ceva sub Constantinescu, care l-a primit in acest sens, fara avizul Moscovei, pe Fericitul papa Ioan Paul II la Bucuresti, esueaza.

Dupa ce Iliescu revine la putere si cu prim-ministrul Adrian Nastase depaseste toate normele coruptiei fanariote, este ales Basescu cu speranta ca va face Dreptate si Adevar, va combate cel putin coruptia inalta si va reda o oarecare libertate oamenilor si firmelor. Cine va invinge, Iliescu, Nastase, Ponta sau Basescu? Orient si occident? Romanii aleg intre modelul greco-pravoslavnic si UE / NATO. Grecia a inspirat guvernele care au dublat din burta salariile, pensiile si ajutoarele sociale. Rusia paternalista, autoritara a lui Putin este modelul USL. Occidentul cere departajarea puterilor, o justitie independenta si un stat de drept, conditio sine qua non a integrarii in Europa.

In „Romania, numarul pensionarilor si al angajatilor din sectorul public si al celor asistati social este de peste doua ori mai mare decat numarul celor care muncesc in sectorul privat.“ (Croitoru) Exact pe dos ca la anglo-americani sub Thatcher si Reagan, unde 2/3 din alegatori isi permit sa neglijeze interesele a 1/3 de asistati social.

Vor reusi rusii si asistatii sociali sa-si impuna vointa celor ce muncesc?

In Romania pe langa (1) drepturi de proprietate precare, (2) afaceristi cu imunitate parlamentara dependenti de jaful de la bugetului de stat, (3) buget cronic deficitar si asistat de UE si FMI,

(4) o birocratie supradimensionata, corupta la toate nivelurile si (5) mai bine platita decat salariatii de la firmele productive, (6) o libertate de expresie si o presa indoielnica, (7) crearea artificiala a unei majoritati de 2/3 de „pomanagerii“, desavarseste o societate genuin orientala.

Sclavi lui Ceausescu, Iliescu si dizidentii lui Basescu isi pun 2012 nadejdea intr-un presedinte providential, care sa le satisfaca nevoile. Bineinteles dupa ce UE/NATO si Rusia, marile puteri protectoare, se vor intelege.

www.viorel-roman.ro

Bremen, 19 august 2012

Marile puteri si democratia 2012 (II.)

De la Pacea de la Kuciuk Kainargii, 1774, Rusia puterea protectoare a tuturor ortodocsilor din Imperiul Otoman, hotarase impreuna cu sultanul turc, apoi cu

occidentalii, cine sa-i conduca pe moldo-valahi. Asta s-a vazut mai recent si la Yalta, 1944, si Malta, 1989, unde Iosif. V. Stalin si Mihail Gorbaciov au obtinut acordul de la occidentalii ca Ana Pauker si Ion Iliescu sa exercite, din gratia lor, puterea la Bucuresti.

Dupa Iliescu, pregatit sub Stalin si favorizat de Gorbaciov, presedintii moldo-valahi Emil Constantinescu si Traian Basescu nu mai au binecuvantarea Moscovei. Si mai nou occidentalii, in special USA, considera ca democratia atee, n-ar mai avea nevoie de un patronajul pravoslavnic. Asta a iscat un conflict major, dupa condamnarea si intemnitarea la Jilava a fostului prim-ministru, ministru de externe si presedintelui PSD, profesor dr. Adrian Nastase, desemnat de Iliescu, ca succesori legitimi.

2012 lupta pentru putere, gratierea lui Nastase s-a incheiat cu un referendum. Pentru ca la ortodocsi presedintele este „rege si preot“, Iliescu si fideliile lui cer mai degraba binecuvantarea Moscovei decat a occidentului, a Romei. Ironia soartei face ca dupa Pauker sa vina la putere Dej si Ceausescu, care s-au visat independenti. Primul moare iradiat, al doilea lichdat. Dupa Iliescu, Constantinescu e inlaturat dupa ce l-a primit, impotriva liniei pravoslavnice, pe Fericitul Ioan Paul II. Basescu are inca doi ani de domnie sub patronaj UE/NATO, fara de care ar avea probabil soarta celor potrivnici Moscovei.

Ce vor marile puteri? Rusii ii vad pe moldo-valahi din 1774 in sfera lor de influenta, pentru ca daca si ei se unesc cu Roma, ca ardelenii,

pierd legatura cu slavii de sud. Occidentalii nu ageaza expansiunea rusilor spre vest si sunt impotriva dominatiei lor in Balcani. Roma si a treia Roma, Moscova, lupta sa mosteneasca defunctul Imperiu Otoman.

Vechea dilema a Chestiunii Orientale, care se va rezolva la refacerea unitatii crestine.

Cine priveste cat de sumar harta conflictelor observa ca mai toate sunt in fostul Imperiu Otoman - Ucraina, Caucaz, Irak, Siria, Libanon, Israel, Palestina, Jeman, Egipt, Tunisia, Libia, Grecia, fosta Jugoslavie, Transilvania, Moldova / Transnistria - unde pravoslavnicii si crestiniile occidentali n-au ajuns la un modus vivendi nici dupa secole, iar musulmanii sunt din nou neglijati, periferizati si fireste, revoltati.

Dupa 1989 refacerea unitatii crestine a esuat, asa ca acuma nici crestiniile orientali, nici cei occidentali nu pot renunta la Limesul de la Dunare de Jos, din care fac parte si romanii despartiti de Carpati.

Rusii si moldo-valahii aspira la un model ortodox autoritar, mimetic occidental, a la Putin. Occidentalii si ardelenii uniti cu Roma vor un stat de drept, disciplina contractului, garantarea proprietatii si libertatii politice.

Asistam la o noua sansa de emancipare a tuturor romanilor sub patronajul marilor puteri sau un nou esec la Portile Orientului ?

Viorel Roman, Timisoara, 26 august 2012

COLABORATORII ACESTUI NUMĂR:

MAGDALENA ALBU

Doctor inginer, publicist pe teme culturale si politice

VIOREL BĂETU

Publicist și scriitor stabilit în Germania, **vicepreședintele asociației culturale “ARS LONGA e.V.” din Nürnberg, membru în comitetul Ligii asociațiilor Româno-Germane, membru al „Deutschen Journalisten Verband Bayern”** “realizator al portalului <http://www.michael-cutui.de>

ADRIAN BOTEZ

Doctor în filologie, scriitor, director al revistei „Contraatac”

MIHAI BERCA

Profesor universitar doctor, șef de catedră la UASMV București, profesor asociat al mai multor universități europene, laureat al premiilor Academiei Române, Academiei Oamenilor de Știință, Academiei de Științe Agricole.

DORIAN GALBINSKI

Publicist, colaborator al revistei „Acum”

SERGIU GABUREAC

Scriitor, publicist, specialist în biblioteconomie, editor al <http://blogulluigabu.blogspot.ro/>, participant la cele mai recente manifestări independente începute în 2011 în Piața Universității

DANIELA GÎFU

Cercet.postoc.eu lucrări în domeniul procesării limbajului natural în corelație cu analiza de discurs și Prof. asociat la Universitatea “Alexandru Ioan Cuza” din Iași. Redactor-șef adjunct al revistei „*Destine literare*” care apare la Montreal.

SORIN ILIEȘIU

- autor al raportului neoficial pentru condamnarea regimului politic comunist ca nelegitim și criminal, autor al apelurilor din 2005 și 2006 pentru condamnarea

nationala si internationala a comunismului, membru intre anii 1990-2012 al Grupului pentru Dialog Social

AFRODITA IORGULESCU

Profesor universitar doctor matematician

TIBERIUS PUIU

Transmite de la adresele electronice: tiberius_puiu@yahoo.com și tiberinus_puiu@yahoo.com

VIOREL ROMAN

Autor al unor studii de istoriografie politico-religioasă, Consilier academic al Universității din Bremen, editorul sitului: www.viorel-roman.ro

ADRIAN SEVERIN

Profesor Universitar doctor de drept al comertului international si constructie europeana, europarlamentar, ex viceprim ministru si ministru al afacerilor externe al Romaniei, ex Presedinte al Adunarii Parlamentare a OSCE.

**caiet de dezbateri, opinii și considerente
referitoare la nevoile României
Nr. 1 / septembrie 2012**

**COLECȚIA PERSONALISTĂ
SUB ÎNGRIJIREA LUI CORNELIU LEU**

Așteptăm contribuții, intervenții și comentarii în dezbaterile noastre la adresele de mail: , leuc@upcmail.ro, leuc@clicknet.ro, invitând pe oricine să se asocieze astfel grupului nostru de reflecție .

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa :leuc@upcmail.ro